

Præsidentvalg Frankrig 2017: Jacques Cheminades kampagne fortæller Sputnik, hvorfor Fillon og Le Pen betyder blod og tårer for Frankrig

Paris, 29. nov., 2016 (Nouvelle Solidarité) – I et interview til Sputnik formulerede chefredaktør for *Nouvelle Solidarité*, Christine Bierre, præsidentkandidat Jacques Cheminades synspunkter om François Fillons sejr i primærvalgene, som går forud for det franske præsidentvalg i 2017. Avisen *Nouvelle Solidarité* er tilknyttet det politiske parti Solidarité & Progrès, som Cheminade har stiftet.[1]

De gode nyheder er, at »François Fillons udenrigspolitik ville betyde et brud med François Hollandes udenrigspolitik, som, med få undtagelser, praktisk taget har været dikteret af Obama og hans britiske allierede. Fillon, der har været en fast deltager ved Valdai Klubbens møder, og som er favorabelt indstillet over for et sundt, næsten ukritisk samarbejde, med Vladimir Putin, har allerede meddelt, at han vil tage skridt til at ophæve sanktionerne mod Rusland og samarbejde med præsident Putin om at genoprette stabilitet i Syrien med præsident Bashar al-Assad og eliminere ISIS [Daesh]«, understregede Bierre.

De dårlige nyheder er det faktum, at, samtidig vil Fillons økonomiske politik »ikke gøre det nemt for ham at vinde«, påpegede journalisten. Sagens kerne er, at Fillon, der af Storbritanniens *Daily Telegraph* er blevet omtalt som »højrefløjens første, ægte Thatcher-leder«, går frem med

radikale, økonomiske reformer. »Fillon ønsker at fjerne 500.000 offentlige stillinger under sin embedstid! Det er ikke mindre end 10 % af alle offentligt ansatte. Han vil reducere de 'sociale' omkostninger, som selskaber betaler (som dækker omkostninger vedr. arbejdsløshed, pensionering, offentlig sundhedsforsikring og social bistand, osv.) med 50 mia. euro og skrotte skatten på store formuer og 75 % 's skat på indkomster, der overstiger 1 mio. euro, samt sætte pensionsalderen op til 65 år«, påpegede Bierre. Denne barske politik vil utvivlsomt fremprovokere en voldsom forøgelse af venstrefløjskræfterne og spille i hænderne på Socialistpartiet, bemærkede hun. »Om han vil være i stand til at samle et flertal i landet for denne ultra-liberale politik med sin nuværende politik, står hen i det uvisse ... «, sagde hun.

Hvad er Fillons og hans sandsynlige rivaler, partiet Front Nationals Marine Le Pens styrkeområder og svagheder? »Deres styrke ud fra standpunktet om verdenspolitik er, at de begge ønsker fred med Rusland og et Frankrig, der genvinder sin traditionelle uafhængighed af de vestlige magter«, understreger Bierre. »Deres svaghed er, at ingen af dem har en økonomisk politik, der kan bryde Frankrig fri af det vestlige oligarki, dvs., de finansielle topmagter, der opererer ud fra Wall Street og City of London, som definerer vestens politik, inklusive Vestens høgeattitude over for Rusland«, understregede hun.

Journalisten påpegede, at hverken Fillon eller Le Pen kræver en finansreform, der vil bringe en afslutning på den pumpning af billioner af euro ind i »for-store-til-at-lade-gå-ned«-bankerne, siden krisen i 2008. »Deutsche Bank er i realiteten bankerot, og den italienske banksektor har, iflg. den italienske regering, dårlige lån for 200-400 mia. euro«, påpegede journalisten og advarede om, at implosionen af Vestens finanssystem er lige rundt om hjørnet. »Så længe, dette ikke er løst, vil ingen nyvalgt præsident være i stand

til at gøre noget som helst, fordi disse banker, ikke kan udlåne til investering og er totalt afhængige af likviditetsindsprøjtninger (kvantitativ lempelse) til billioner af euro fra den Europæiske Centralbank (ECB), månedsvis eller på årlig basis, som de udelukkende bruger til spekulation for at overleve.«

Forskellen med Cheminade

I modsætning til Fillon og Le Pen, kræver Jacques Cheminade, partiet Solidarité & Progrès' præsidentkandidat, »en streng opdeling mellem nyttige banker (indsud og kredit til økonomien) og investeringsbanker (spekulation)«, understreger hun og trækker en parallel mellem Cheminades koncept og USA's Glass/Steagall-lov. »I kølvandet på en sådan reorganisation vil vi få et presserende behov for en politik for genindustrialisering for at genstarte økonomien«, siger Cheminade, som Bierre citerer. Fillon på sin side »ønsker at ændre ECB's kurs fra sin nuværende funktion – som består i kun at bekæmpe inflation – og til at blive en bank, der fremmer investering i produktive aktiviteter. Dette er nogenlunde det samme som at forsøge at koge ny suppe på gamle ingredienser«, forklarer hun. »Hr. Fillon siger det ikke, men alt dette kræver en total revidering af diverse traktater helt tilbage til 'Maastrichttraktaten' (1992), som etablerede ECB som en autonom bank med ét eneste ansvarsområde: at sikre valutaens stabilitet«, fortsatte den franske journalist. »ECB's statutter forbyder den udtrykkeligt at udstede lån til regeringer til investering i infrastruktur eller andre fornødenheder.«

I mellemtiden lovede Marine Le Pen, at hun vil arrangere en folkeafstemning om, hvorvidt Frankrig skal forblive i EU. »Hendes forslag til en opfølgning mangler imidlertid fuldstændigt underbygning«, mener Bierre. »[Le Pens] økonomiske og finansielle plan for præsidentvalget i 2012, som stadig gælder, foreslog at gå tilbage til den franske frank og krævede, at Banque de France udstedte, hvad der svarer til 100

mia. frank lån om året, hvoraf 90 % skulle gå til afdrag på hele den franske gæld, og kun 10 % til nye investeringsprojekter!« bemærkede den franske journalist. »I denne periode ville den samme politik med 'budgetstrenghed', som vi nu har, blive anvendt over for de franske borgere«, advarer Bierre.

Cheminade på sin side foreslår at genetablere Europas oprindelige centralbanker og vende tilbage til disses oprindelige valutaer, alt imens euroen bevares som en fællesvaluta. Han kræver, at »man forlader euroen og EU-traktaten (1992-2017) og genopbygger Europa omkring de kernestationer, der grundlagde Europa«, understregede journalisten og satte således fokus på betydningen af, at de europæiske nationer overtager kontrollen med deres monetære politik. »For at befri sig fra de vestlige, rovgriske finanscentres greb, bør Frankrig og Europa, siger hr. Cheminade, orientere sig mod BRIKS og støtte den stærke dynamik, som især Kina og Rusland har skabt i løbet af de seneste år, hvor de har skabt en ny, økonomisk verdensordens kreditinstitutioner (AIIB, Nye Udviklingsbank, Silkevejsfonden, osv.)«, understregede Bierre. »Hans fremgangsmåde er, hvis man foretager en sammenligning med russiske økonomers, baseret 'på udstedelse af statskredit til forskning og industriel udvikling, af samme art, som den [russiske økonom] Sergei Glazjev promoverer'«, understregede den franske journalist.

[1] Partiet er en søsterorganisation til LaRouche-bevægelsen.

Ligesom Knud den Store kan oligarkerne heller ikke standse tidevandet

Leder fra LaRouchePAC, 29. november, 2016 – De revolutionære forandringer, der fejer hen over de vestlige nationer, fremprovokerer hysteri blandt de afdankede, miskrediterede nationale ledere i Europa og USA. Brexit, valgnederlaget for Obamas og Hillarys plan for krig med Rusland og Kina, Filippinernes oprør mod Obama, og den ene europæiske nation efter den anden, der afviser de anti-russiske sanktioner og dæmoniseringen af Putin – disse ting og mere endnu repræsenterer en erkendelse i hele Vesten af, at deres lederskab har været kontrolleret af finansoligarker og krigsgale neokonservative, som ikke længere kan tolereres. Imperiet er i færd med at smuldre – men 'the Lords' vil gå til yderligheder, selv til atomkrig, for at redde Imperiet, med mindre de erstattes, før det kommer dertil.

Det kommer ikke som nogen overraskelse, at briterne rejser sig til forsvar for Imperiet på den mest åbenlyse og frastødende facon. Tony Blair har, efter at Englands egen Chilcot-undersøgelse har afsløret hans ulovlige aggressionskrig i Irak, baseret på løgne, meddelt, at han vender tilbage til politik for at redde sin døende race. En amerikansk officer, der skriver på oberst Pat Langs Sic Semper Tyrannus-blog, indfanger måske ironien bedst: »Jeg bemærker også, at, i UK har Tony Blair lettet på sit kistelåg og hjem søger atter Londons gader med den hensigt at omstøde Brexit. Ser vi et mønster her? Internationale eliter, der ikke er tilfredse med bønder på begge sider af Atlanten, der gør oprør?«

På onsdag vil det britiske parlament debattere Tony Blairs forbrydelser, en debat, som har gjort Blair-tilhængere i Labour-partiet hektiske over den yderligere afsløring af deres

medskyldighed i ødelæggelsen af Sydvestasien og Europa.

Ligeledes fra UK ser tidligere, konservative regeringsminister Ken Clark hen til den ynkværdige Angela Merkel som det sidste 'store hvide håb' for Det britiske Imperium: Merkel er, skriver han, nu, da USA er blevet »tabt« til Trump, »den eneste politiker, for hvem det lykkes at holde traditionen med vestligt, liberalt demokrati i live«. Hvis det, der er sket med Vesten, skal være »vestligt, liberalt demokrati«, så er folk tydeligvis parat til at dumpe det.

Dette hysteri går så langt som til den uddøende races respons på det nederlag for terrorisme, der finder sted i Aleppo. I takt med, at Rusland og Syrien tilsammen demonstrerer, at terrorisme rent faktisk kan besejres og befolkningen befries fra barbari, reagerer de vestlige medier med rædsel og insisterer på, at Rusland og Syrien er problemet, og ikke terroristerne. Frankrig har, under det til undergang dømte Hollande-regime, endda indkaldt til et hastemøde i FN's Sikkerhedsråd, for at fordømme Syrien.

Men tidevandet kan ikke standses. Bag bølgen af fornuftig tankegang i Vesten ligger der en voksende erkendelse af, at Rusland og Kina har indført et nyt paradigme, baseret på win-win-samarbejde omkring den fysiske udvikling af nationer og områder i hele verden. På alle kontinenter afholdes der konferencer om den Nye Silkevej, som Xi Jinping har igangsat, og som analyserer den eksisterende og potentielle infrastrukturudvikling, der forbinder nationer gennem fælles fremskridt og gennem at udveksle og være fælles om de bedste og mest kreative traditioner i deres respektive kulturer.

LaRouche-organisationen har initieret og ført kampagne for disse ideer i et halvt århundrede. Nogle mennesker godtager det pessimistiske og løgagtige synspunkt, at en relativt lille organisation ikke kan have været ansvarlig for sådanne globale forandringer – men disse mennesker forstår ikke den kraft til at ændre historiens gang, som ideer er i besiddelse af, og som

er langt større end »forbindelser« til folk ved magten.[1] Sandheden afsløres gennem historiens lange buer, og verden oplever nu den tordnende lyd fra en historisk tidevandsbølge. Hvilken retning, den efterfølgende opvågner vil tage, afhænger af kraften i kreativiteten og den klassiske kultur, som verdens befolkning, og især USA's befolkning, vedtager.

Som Friedrich Schiller, frihedens digter, skrev: »Menneskeværdet er i dine hænder lagt; dets vogter vær. Med dig det synker, med dig det løftes.«

»Knud irecttesætter sine hoffolk ved bølgerne«, af Alphonse-Marie-Adolphe de Neuville.

[1] »Lad alle mænd vide, hvor tom og værdiløs kongers magt er. For der er ingen anden, der er navnet værdigt, end Gud, som himmel, jord og hav adlyder.«

Således skal ifølge legenden Knud den Store have sagt, da han, for at modbevise sine smigrende hofmænds udtalelse om, at han var »så mægtig, at han kunne befale havets bølger at trække sig tilbage«, fik sin trone båret ud til havets kyst og siddende på den befalede bølgerne at trække sig tilbage, da tidevandet kom ind. Hvad de naturligvis ikke gjorde.

Den nye, udnævnte FN-generalsekretær Guterres i Beijing til møder med Xi

Jinping og Li Keqiang

28. nov., 2016 – I dag mødtes den tiltrædende FN-generalsekretær, Antonio Guterres, med hhv. præsident Xi Jinping og premierminister Li Keqiang, hver for sig. Dette besøg i Beijing kommer i tæt rækkefølge efter Guterres' møde i Moskva i fredags med præsident Vladimir Putin, og nogle af de samme temaer blev anslået af lederne i begge nationer, nemlig, at FN har en afgørende rolle at spille i at skabe global fred og stabilitet.

Xi henviste til det faktum, at de principper, der er nedfældet i FN's charter, inkluderer ansvaret for at bevare verdensfreden. Han sagde, at Kina vil støtte FN i denne rolle, og, iflg. dagens dækning i CCTV, har til hensigt »at øge kommunikation og pragmatisk samarbejde med organisationen«. Xi roste FN som den mest fremtrædende, globale, multinationale organisation.

Under Guterres' møde i Moskva understregede Putin, ligesom Xi, Ruslands støtte til en styrkelse af FN's »ledende og centrale rolle inden for internationale anliggender, konfliktløsning og i kampen for menneskerettigheder«. Til gengæld understregede Guterres, i sine bemærkninger til Putin, at »vi lever i en verden med multiple trusler fra mangedoblingen af nye konflikter ... Jeg er en stærk tilhænger af, at globale problemer kun kan have globale løsninger, og en ensidig fremgangsmåde kan umuligt løse disse, og jeg er en stærk tilhænger af den rolle, multilateralisme spiller.«

☒ CCTC rapporterer, at, under Guterres separate møde med Li Keqiang, »udvekslede de to ledere synspunkter mht. måder, hvorpå økonomisk globalisering kan styrkes og inkluderende, global udvikling kan realiseres.« Kina har taget den ledende rolle mht. at følge op på FN's mandat fra 2015, om at arbejde for at opnå en reduktion af global fattigdom i året 2030.

Guterres tiltræder embedet i FN den 1. jan., 2017. Han har betydelige førstehåndserfaringer om konsekvenserne af konflikt, især, mens han var FN-flygtningehøjkommissær. Guterres, der er portugiser, var premierminister i Portugal fra 1995-2002.

Foto: Mødet mellem Guterres og Xi Jinping.

Indsat foto: Guterres mødes med Li Keqiang.

<https://www.youtube.com/watch?v=3nErmBgXVNE>

Grækenland vil ikke tilslutte sig den 'Kolde Krig' mod Rusland

28. nov. 2016 – I et interview med RIA Novosti sagde Dimitris Velanis, udenrigspolitisk rådgiver til den græske premierminister, Alexis Tsipras, at Grækenland ikke vil tilslutte sig en »kold krig« imod Rusland.

»Vi værdsætter den venligtsindede samarbejdspolitik, som Putin fører over for Grækenland ... Det er grunden til, at Grækenland aldrig vil gå med til at spille 'kold krig' mod Rusland«, sagde Velanis og forklarede yderligere, at ingen andre lande, især USA, havde gjort forsøg på at få Grækenland med i en anti-russisk politik, som medierne rapporterede i kølvandet på den amerikanske, 'lamme and'-præsident Barack Obamas besøg i Grækenland tidligere i november. »Med hensyn til græsk-

russiske relationer og mht. disse 'forbud' fra USA, som aktivt er blevet diskuteret i medierne ... kan jeg helt ansvarligt sige, at der ikke har været nogen forsøg på at gennemføre et forbud ... Der var intet pres, og desuden intet forbud, og det bliver der heller ikke.«

Velanis, der også rådgiver Tsipras om russiske anliggender, diskuterede Grækenlands relationer med Rusland: »Vi forbereder store projekter om fælles økonomisk samarbejde inden for området skibsbyggeri og skibsreparationer på græske og russiske værfter. De pågældende foretagender vil selv meddele detaljer om dette samarbejde.«

Velanis udtrykte støtte til russernes standpunkt med at sende olietankere til Syrien for at levere forsyninger til militære operationer og fremførte, at dette ikke udgjorde en krænkelse af sanktioner imod Syrien, som nogle vestlige lande har hævdet. Han sagde også, at Grækenland ikke overvejede et forbud mod, at sådanne skibe sejlede gennem græsk farvand eller græske havne.

»Vi forstår, at Rusland, ved at anbringe sin flåde og sit luftvåben i Syrien, naturligvis skal levere brændstof til dem«, sagde Velanis. »De behørig græske myndigheder indtager en bestemt holdning. Jeg mener, at spørgsmålet om et forbud, slet ikke er oppe til diskussion.«

Foto: Putin og Tsipras, under et nyligt møde.

Indsat foto: Dimitris Velanis.

Schiller Instituttet i Serbien: Med den Nye Silkevej vokser en ny optimistisk ånd frem i Serbien

28. nov., 2016 – Under et netop afsluttet firedages besøg i Serbien fandt Elke og Klaus Fimmen fra Schiller Instituttet i Tyskland stor åbenhed og optimisme omkring det potentiale, som Kinas Bælt-og-Vej-politik har at tilbyde dette område. Akademikere og repræsentanter for forskellige organisationer og medier var fortrolige, og særdeles bekendt, med Schiller Instituttets historie og afgørende arbejde for Verdenslandbroen. En førende akademiker, der har skrevet om den Nye Silkevejs betydning for Serbien, understregede, at han er fuldstændig enig med fr. Zepp-LaRouche i, at dette er af global betydning, og er et nyt paradigme.

Mod besøgets slutning blev der holdt et foredrag om »Den Nye Silkevej – en regional og global udviklingspolitik for fred« i Serbiens næststørste by, Novi Sad, for omkring 50 studenter og medlemmer af det økonomiske fakultet, arrangeret af den regionale sammenslutning af økonomer.*

For første gang i årtier, der har været fulde af krige og økonomisk og social ødelæggelse, ser folk nu et håb for fremtiden. En tidligere politiker sagde, at, med Silkevejen, befinder Serbien sig for første gang i historien i en position, hvor landet kan bruge sin geografiske og strategiske beliggenhed positivt, i stedet for at være blevet ødelagt af geopolitik i årtusinder. Resultaterne af de amerikanske valg

forstærkede yderligere denne følelse af ny plads til at manøvrere i. I offentlige »afstemninger«, som medierne publicerede, havde resultaterne været 95 % for Trump. For befolkningen var Hillary legemliggørelsen af NATO-aggression. Folk var enige om, at, med Trumps valgsejr, er der for indeværende sat en stopper for krig med Rusland. Der var stor interesse for muligheden for at gennemføre Glass-Steagall nu, og for at omforme hele den økonomiske politik hen imod reel økonomisk udvikling i USA, og i hele verden.

Serbien er blevet meget centralt for Kinas fremgangsmåde over for CEEC-området. Ved det nylige CEEC-topmøde i Letland blev den første aftale, som træder i kraft til januar, om visumfrihed mellem Serbien og Kina underskrevet; Kinas Nationalbank vil åbne en afdeling under serbisk charter, med begyndelse til næste år. Der blev indgået endelige aftaler om at påbegynde byggeriet af højhastigheds-jernbanen mellem Beograd og Budapest, som også vil revolutionere det interne jernbanenet i Serbien. I øjeblikket tager det næsten to timer for at køre de 80 km i tog fra Beograd til den nordlige by Novi Sad.

Andre projekter: Smederovo-stålværket, som kineserne har købt, med 3000 arbejdere, står for at blive moderniseret, inklusive en komplementær udvikling af en havn (på floden Donau), hvor værket ligger. Alt imens EU har forsøgt at udsætte det, så er der intet, EU kan gøre, eftersom alle regler (inkl. for »anti-dumping«) omhyggeligt er blevet overholdt. Der er planlagt en industripark for high-tech-firmaer i Beograd, der muligvis også bliver kombineret med en ny havn. Man har også planlagt at udvikle en af de største, europæiske, enorme kobber-, sølv- og guldminer i Bor, som man i de seneste 25 år aldrig har investeret ordentligt i. Kina vil således genoplive projekter og sektorer, der har været privatiseret i årtier og blot fik lov at blive forsømt, med en enorm byrde på statsbudgettet til følge.

Alt imens BNP er vokset med 1 % (fra 2 til 3 %) i løbet af det

seneste år, hvilket af nogen allerede tilskrives virkningerne af serbisk-kinesisk samarbejde, så er industriproduktionen elendig, med en disproportional sektor for tjenesteydelser. Mange varer importeres billigt (eller knap så billigt), inklusive fra Kina. Arbejdsløsheden er stadig massiv, officielt omkring 16 %, mens den faktiske arbejdsløshed er langt højere. Ungdommen har ingen fremtid, og folk med en universitetsuddannelse ender som taxichauffører eller finder jobs i turismens underholdningsbranche. I Serbiens næststørste by, Novi Sad, ligger en tjeners gennemsnitlige indkomst på omkring 200 euro, alt imens leveomkostningerne udgør 500 euro. Unge mennesker forlader landområderne og flytter ind til de få storbyer, men finder i øjeblikket heller ikke arbejde i byerne. Behovet for investering til fornyelse af infrastruktur er enormt og rangerer sagtens i størrelsesordenen 30-50 mia. euro for hovedstaden Beograds vedkommende.

EU, der på alle mulige måder udøver en masse pres (Serbien er et ansøgerland), anses for at have været en reel forhindring for udvikling i de seneste 15 år. Ikke alene er ingen projekter blevet finansieret, men Serbiens optagelse i EU er også konstant blevet udsat. Serbien har en enorm befolkningsgruppe, der traditionelt set har boet og arbejdet i Tyskland efter Anden Verdenskrig. Folk er dødtrætte af de tomme løfter. Så enten tager Tyskland og andre EU-lande sig sammen nu og ændrer kursen, eller også har de forpasset deres chance.

** (For femten år siden, i juni 2001, præsenterede Jacques Cheminade (Frankrig) og Elke Fimmen på Novi Sads universitet den Eurasiske Landbro, behovet for et Nyt Bretton Woods og principperne for fysisk økonomi, som denne defineres af Lyndon LaRouche. Yderligere et foredrag blev holdt under det samme besøg, ved det prestigøse Institut for Økonomisk Videnskab i Beograd, der blev stiftet i 1958, og som det er lykkedes at bevare frem til i dag.)*

Foto: Ny jernbanebro (hvide bue) under opførelse over

Donaufloeden i Novi Sad. Del af et fællesprojekt mellem Kina, Serbien og Ungarn om en ny, højhastigheds-jernbanelinje fra Beograd til Budapest.

Det franske valg ødelægger yderligere briternes og Obamas krigspolitik

Leder fra LaRouchePAC, 28. november, 2016 – François Fillons overvældende valgsejr i søndagens franske primærvalg, til at være præsidentkandidat for Frankrigs Republikanske Parti, er et yderligere bevis på, at den menneskelige race ikke vil tolerere Barack Obamas fremstød for krig med Rusland. Ligesom Hillary Clinton førte Fillons modstander en kampagne mod Rusland, mens Fillon førte en kampagne for at arbejde sammen med Rusland om at nedkæmpe terroristerne i Syrien, om at afslutte de anti-russiske sanktioner og udvide det økonomiske samarbejde, og han vandt næsten to tredjedele af stemmerne.

Hillary Clinton, der kørte sin kampagne som en fortsættelse af Obamas krigshyl mod Rusland, forsøger nu desperat at give Putin skylden for sit nederlag! Det vanvittige i hendes påstand om, at Putin brugte at udsende »falske nyheder« og bedrive computerhacking for at stjæle det amerikanske valg, og som nu skaber overskrifter over hele USA, siger intet om Putin, men alt om tilstanden af mentalt sammenbrud hos krigspartiet i USA – de neokonservative i både det Republikanske og Demokratiske Parti, der samledes bag Hillary og blev slået af vælgerne, især af arbejdsstyrken på landet og i byerne.

I realiteten bidrog Putin faktisk til Obama/Hillary-

krigspartiets nederlag, men ikke hemmeligt eller under dække. Hans vedvarende krav om, at USA holder op med at sponsorere terrorister under dække af at bevæbne den »moderate opposition« i Syrien med henblik på at vælte den legitime regering, og hans opfordring til samarbejde om krigen mod terror, var med til at afsløre Obama og Hillary for det, de er.

På lignende vis blev Xi Jinpings gentagne opfordringer til USA om at tilslutte sig den Nye Silkevejsproces med global nationsopbygning afvist af både Obama og Hillary til fordel for militær konfrontation med Kina og afslørede således deres imperiesyn over for en befolkning, der i stigende grad beundrer den utrolige udviklingsproces, som Kina har igangsat, både internt i landet og internationalt.

Helga Zepp-LaRouche, der tidligere har stillet op til kanslerposten i Tyskland, sagde i dag, at, på trods af Fillons økonomiske politik i Thatcher-traditionen, så demonstrerer valget af ham den voksende afsky i Europa for det anti-russiske hysteri og faren for krig. Trumps åbne erklæring om, at han vil arbejde med Putin for at besejre terrorisme, fik taberen Obama til i denne måned at forsøge at salve Tysklands Angela Merkel til sin efterfølger, som »leder for den frie verden« i en kampagne imod Rusland. Men Merkel er nu lige så isoleret, som Obama var – ligesom Olympens falske guder, der udråber deres krav over verden, mens Olympens bjerg smuldrer under deres fødder.

Samme dag som det franske valg vandt schweizerne en solid sejr i en folkeafstemning, der var lanceret af den 'grønne' bevægelse mod kernekraft, for at lukke nationens kernekraftværker ned. Igen er budskabet til verden det, at den »nye, mørke tidsalders« mentalitet med afindustrialisering og permanente krige, ikke længere kan tolereres af menneskeslægten. Det er især et budskab til Merkel, der er imod kernekraft, om, at hendes tid er forbi.

Den vestlige verden oplever for tiden en revolutionær transformation. LaRouche-bevægelsen har i årevis tvunget befolkningen i USA og Europa, ofte imod dens vilje, til at se på det nye paradigmes nye lederskab, som kommer fra Rusland og Kina, og til at sammenligne det med den politik, der dikteres af London og Wall Street, og som økonomisk og kulturelt har ødelagt de transatlantiske nationer. Denne sandhed kan ikke længere undertrykkes. Lyndon LaRouche sagde i dag til sine medarbejdere: »Vi indtager en ledende position netop nu. Vi er ovenpå. Vi ved, hvad det er, vi gør, så lad os få en sejr.«

Foto: Daværende franske premierminister, hr. François Fillon, møder IAEA-generaldirektør Yukiya Amano & Chef de Cabinet, hr. Rafael Grossi, 2011. (Foto: IAEA Imagebank CC-SA)

RADIO SCHILLER den 28. november 2016: Ny dansk regering//Forsøg på at underminere Trump// Kinesisk og russisk teknologisk samarbejde med udviklingslande

Med formand Tom Gillesberg

Lyd:

Rusland tilbyder aftale om nuklear oparbejdning til Tyskland; russisk-tysk forum om råmaterialer afholdt i Düsseldorf

25. nov., 2016 – På det Russisk-tyske Forum for Råmaterialer i Düsseldorf i går, præsenterede Valery Jazev, præsident for mineindustriens entreprenører, Tomsk-specialforskningsprogrammet for en oparbejdningsreaktor, der skal oparbejde brugt atombrændsel. Målet er at udvikle en reaktor til kommerciel brug, der kan oparbejde fra alle former for brugt atombrændsel og radioaktivt materiale.

Tomsk-projektet involverer, forklarede Jazev, arbejde på udviklingen af radioaktive materialer til medicinsk brug, så vel som også mærkning af materialer til industribrug. Jazev sagde, at Rusland er forud for alle andre nationer inden for denne sektor, med et 10-15 år langt forskningsforspring, og at Rusland om nogle få år vil være i besiddelse af en profitabel teknologi til global eksport. Rusland kunne også tilbyde denne teknologi til at oparbejde brugt atommateriale fra Tyskland, som vil få brug for en sådan teknologi, når de i 2022 afslutter anvendelse af atomkraft. Dette kunne betyde et vigtigt russisk bidrag til et energipartnerskab med Tyskland.

Fremtrædende tyskere ved samme begivenhed, f.eks. Klaus Töpfer og vicekansler Sigmar Gabriel, valgte imidlertid ikke at tage

imod tilbuddet, men førte i stedet en masse nonsenssnak om »andre synspunkter, som naturligvis må tages i betragtning« og i øvrigt insisterede på den tyske regerings vanvittige strategi for fornybar energi. Dette inkluderer Gabriels synspunkter om retningen af »moderniseringspartnerskabet« med Rusland, nemlig reduceringen af CO2-udslip. Ildevarslende, at Gabriel præsenterede dette som et område for samarbejde uden for sanktionerne.

Tysklands fremtid ligger i den Nye Silkevej!

Af Helga Zepp-LaRouche

Tyskland må forpligte sig til denne politik for fred i det 21. århundrede, et totalt nyt paradigme, der erstatter geopolitik med menneskehedens fælles interesse, og Tyskland må aktivt blive en del af et reelt »fællesskab for en fælles skæbne«, som Xi Jinping udtrykker det.

Tyskland må også yde et vigtigt bidrag til en dialog mellem kulturer, der må ledsage denne nye, økonomiske verdensorden, hvis vore bestræbelser skal krones med held. Vi har i Tyskland en rig arv af humanistisk filosofi og klassisk kultur, som på forunderlig vis finder genklang i andre kulturers højdepunkter. Kun, hvis vi genopliver alle nationers bedste, kulturelle udtryk og bringer hinanden ind i en levende dialog, vil vi være i stand til at overvinde den nuværende civilisationskrise.

Leder fra BüSo, 26. nov., 2016 – Heinrich Heines berømte overvejelse springer i erindring: 'Når jeg tænker på Tyskland om natten ... ' I sandhed, hvilken retning har kursen i

Tyskland, eller rettere sagt: Hvor er Tyskland ved at drive hen? Det faktum, at Angela Merkel stiller op til en fjerde embedsperiode, er ikke betryggende. I modsætning til det indtryk, hun forsøger at skabe, er yderligere fire år med en Merkel-regering ikke et løfte om stabilitet, men om det modsatte.

Både Brexit i Storbritannien og valget af Donald Trump i USA er udtryk for en afvisning af hele paradigmet med neoliberal »globalisering«, der blot er et synonym for det anglo-amerikanske imperium. Denne 'globalisering' har ført til forarmelse af voksende dele af befolkningen til fordel for finansoligarkiet, i alle lande, der har været underkastet reglerne for neoliberal monetarisme. Denne 'globalisering' – dvs., City of Londons og Wall Streets krav om unipolær overhøjhed over verden – er ansvarlig for en hel række krige, baseret på løgne, fra Afghanistan til Irak, Libyen, Syrien og Yemen, og som har forårsaget flygtningekatastrofen. 'Globalisering' betyder også farvede revolutioner, som er en politik for regimeskift mod demokratisk valgte regeringer, såsom i Ukraine; det betyder en NATO- og EU-politik for udvidelse mod øst og inddæmning, og det ville sandsynligvis, snarere før end siden, have bragt os ind i en global konfrontation med Rusland og Kina under en Hillary Clinton-administration.

Kansler Merkel og den chokerede [forsvarsminister] Ursula von der Leyen repræsenterer dette taber-paradigme, og tanken om endnu fire år – uden en ny politik og absolut uden nogen som helst vision for fremtiden – betyder ikke stabilitet, men derimod voksende politisk splittelse i Tyskland og disintegrationen af et EU i oprør. Med den næste, finansielle krise, der med sikkerhed vil komme, vil Merkel-Schäuble-regeringen med sikkerhed atter engang påtvinge borgerne omkostningerne herfor, og, ved at gøre dette, risikere kaos. Skrøbeligheden i den afskyelige flygtningeaftale med Tyrkiets Erdogan og diverse regeringer i Afrika er et løfte om, at det

kun er et spørgsmål om tid, før denne krise atter eksploderer.

Merkel repræsenterer dette paradigme, der uafvendeligt er i færd med at synke. Præcis ligesom 304 medlemmer af det Europæiske Parlament, som netop har vedtaget en resolution, der anklager Rusland for at føre massiv anti-europæisk propaganda, så støtter hun en EU- og NATO-politik, som gør netop det, de anklager Rusland for at gøre. Vi må én gang for alle sætte en stopper for den Kolde Krigs tankegang.

Den næste amerikanske præsident har allerede sagt, at han ønsker at forbedre relationerne med Rusland og Kina og har i denne hensigt allerede ført samtaler med den russiske præsident Putin og den kinesiske præsident Xi. Trump har endda signaleret, at USA gerne vil være med i AIIB og samarbejde med Kinas Silkevejspolitik.

I løbet af kun tre år er Kinas Silkevejsinitiativ blevet historiens største program for infrastruktur og økonomisk vækst, tolv gange så stort som Marshallplanen, hvis man måler i nutidige dollars. Halvfjerds nationer samarbejder om det, samt flere end 30 internationale institutioner. Kina har alene 1,4 bio. euro i investeringer; 4.4 mia. mennesker har allerede fordel af en utroligt mangefacetteret vifte af dem – højhastighedsjernbaner, skabelse og distribuering af energi, vandstyringsprojekter, nye videnskabsbyer, grundforskning, innovation, fælles rumforskning osv. Xi Jinping har tilbudt samarbejde med den Nye Silkevej til alle lande på Jorden på basis af »win-win«-samarbejde. Flere og flere lande svinger over i dette nye paradigme, der, i stedet for et nulsumsspil, er med til at overvinde fattigdom og underudvikling, til alles fælles fordel.

Slut jer til mig i denne kamp

I mere end 25 år har jeg ført kampagne for programmet med at bygge den Nye Silkevej, et program, som jeg sammen med min mand Lyndon LaRouche for første gang foreslog som respons på

[Berlin]Murens fald og Sovjetunionens opløsning. Vi har fremlagt dette koncept på hundreder af konferencer og seminarer i hele verden siden da, og nu er det flertallet af menneskehedens politik. Med jeres hjælp kan vi nu sætte dette program på Tysklands dagsorden – et program, der især ville komme *Mittelstand* (små og mellemstore virksomheder) til gode, og på basis af hvilket mange produktive jobs ville blive skabt.

For at skabe et reelt perspektiv og alternativ for Tyskland, har vi ikke brug for et AfD (partiet Alternativ for Tyskland), som ikke har nogen løsninger at tilbyde; men sammen med mig kan man sætte samarbejde med USA, Rusland og Kina på dagsordenen, et samarbejde omkring byggeriet af den Nye Silkevej. Kun gennem et sådant samarbejde kan vi udvikle Mellemøsten og Afrika med en Ny Silkevejs-Marshallplan, og således løse flygtningekrisen på en human måde. Desuden er det netop, hvad general Michael Flynn, Trumps nye nationale sikkerhedsrådgiver, allerede i april, 2015, krævede.

Tyskland må forpligte sig til denne politik for fred i det 21. århundrede, et totalt nyt paradigme, der erstatter geopolitik med menneskehedens fælles interesse, og Tyskland må aktivt blive en del af et reelt »fællesskab for en fælles skæbne«, som Xi Jinping udtrykker det.

Tyskland må også yde et vigtigt bidrag til en dialog mellem kulturer, der må ledsage denne nye, økonomiske verdensorden, hvis vore bestræbelser skal krones med held. Vi har i Tyskland en rig arv af humanistisk filosofi og klassisk kultur, som på forunderlig vis finder genklang i andre kulturers højdepunkter. Kun, hvis vi genopliver alle nationers bedste, kulturelle udtryk og bringer hinanden ind i en levende dialog, vil vi være i stand til at overvinde den nuværende civilisationskrise.

Slut jer til mig i kampen for at sikre, at denne ekstraordinære chance gribes i Tyskland, og til fordel for

Tyskland – en chance for at samarbejde med den nye, samarbejdsparate administration i USA, og med det økonomiske alternativ, der ligger i dynamikken med den Nye Silkevej. Hvis I gør dette med beslutsomhed, kan Tyskland atter blive 'en nation af digtere, tænkere og opfindere', og de fremtidige generationer vil atter opleve fremgang.

* * *

Jeg støtter denne appel: »Tysklands fremtid ligger i den Nye Silkevej!« med min nedenstående underskrift, og jeg vil hjælpe med at cirkulere den.

Foto: Den kinesiske præsident Xi Jinping (i midten) besøger havnen i Duisburg, Tyskland, 29. maj, 2014. [Photo/Xinhua]

»Ideen om den Nye Silkevej imod det globale finanssystems sammenbrud« Af Helga Zepp-LaRouche

Hovedtale ved 23. nationalkongres for Sammenslutningen af Økonomer i Peru, 17. november, 2016.

Friedrich Schiller, der er en vidunderlig digter, som Schiller Instituttet er navngivet efter, havde den opfattelse, at der ikke kan være nogen modsigelse mellem at være en patriot, og så at være en verdensborger. Jeg mener, at det er muligt at opnå denne idé i vores tid, for, hvis vi giver hvert barn,

hver nyfødt på denne planet, en generel uddannelse, der ikke alene formidler generel historie, geologi, musik, videnskab og de skønne kunster, men også en viden om og kærlighed til de andre kulturers højeste udtryk, den tyske klassik, konfucianisme, Gupta-perioden, Cervantes, Goya, hver eneste kulturs guldalder; så ville disse børn være i stand til at udvikle hele det potentiale, som de hver især kan udfolde, og som kun nogle ganske få undtagelser tidligere kunne udfolde.

Download (PDF, Unknown)

Peruvianske økonomers kongres offentliggør konklusion: »Vi deler Helga Zepp-LaRouches perspektiv for global udvikling«

Leder fra LaRouchePAC, 25. nov., 2016 – I et dokument, der opsummerer resultaterne af Sammenslutningen af peruvianske økonomers 23. nationalkongres 17.-19. nov., skrev Roberto Vela Tinedo, dekanen for Sammenslutningen af økonomer i Ucayali (der var vært for begivenheden):

»Vi økonomer i Peru, der forsamledes i byen Pucallpa, vil informere den nationale og internationale offentlige mening om

vores holdning mht. den nuværende situation i landet og i verden, og erklærer følgende:

1. At efter en analyse af hovedtalen, som dr. Helga Zepp-LaRouche holdt, er vi enige i det perspektiv om global udvikling, som hendes budskab præsenterer, og som kan ses på følgende link: <http://financiardesarrollo.blogspot.pe/2016/11/la-ferrovia-transcontinental-brasil.html> Efter at have understreget dette punkt, fortsatte Vela med sit budskab – der blev sendt til alle 24 regionale økonomsammenslutninger i Peru, med i alt henved 20.000 medlemmer – med at skrive:

6) For at overvinde denne krise, har BRIKS-landene (Brasilien, Rusland, Indien, Kina og Sydafrika), under ledelse af Kina og Rusland, foreslået og initieret byggeriet af en ny, finansiel arkitektur, der har til formål at udvikle nationers fysiske økonomi, i en suveræn relation, hvor alle vinder ('win-win-strategien [original på engelsk]), der knuser det gamle regimes nulsumsspil, under hvilket nogle vinder og andre taber ... Peru må tilslutte sig denne proces for at kunne opnå vækst.

7) Vi må omstrukturere statens økonomiske politik og erstatte den neoliberale model med en model for udvikling af produktiv transformation med egenkapital ...

8) Vi må anvende videnskab, teknologi og innovation i vores økonomiske udvikling som basis for at være konkurrencedygtige ...

11) Vi må skabe et Ministerium for Strategisk Planlægning, der skal formulere en vision for det land, vi ønsker at være ... og have et nyt Ministerium for Teknologi og Produktion ...

16) Det første, store skridt på vejen til industriel udvikling og promovering af videnskabelige og teknologiske evner, er, at Peru, som et paradigmatiske eksempel på denne nye, suveræne relation, hvor alle vinder ('win-win-strategien'), bør vedtage

forslaget fra den Kinesiske Folkerepublik om at bygge en transkontinental jernbaneforbindelse langs den nordlige rute, der ville forbinde havnene Santos i Brasilien og Bayovar i Peru og lægge vægt på udviklingen af hundreder af komplementære projekter, såsom landbrug, agroindustri, varefremstilling, fiskeri, havne, kernekraft, petrokemikalier, videnskabelig og teknologisk innovation, vejinfrastruktur, skabelsen af nye intelligente byer og skabelsen af tusinder af jobs, etc.

Efter fire dages overvejelser har vi aftalt at kræve, at centralregeringen [i Peru] vedtager og promoverer byggeriet af dette storprojekt, i betragtning af, at det i øjeblikket er det eneste, der fokuserer på kontinental integration, og som allerede har et underskrevet Forståelsesmemorandum mellem Kinas, Brasiliens og Perus regeringer.«

Foto: Helga Zepp-LaRouche under en spørgesession på Schiller Instituttets konference i Essen, Tyskland.

Den udnævnte, nye FN-generalsekretær afholder hjerteligt møde med præsident Putin

25. nov., 2016 – I går mødtes Antonio Guterres, den udnævnte generalsekretær for FN (tiltræder 1. januar 2017), med Vladimir Putin i Moskva. De to havde mødtes ved tidligere lejligheder, inklusive, da Guterres var Portugals premierminister, i 2000, og da han var FN's flygtningehøjkommissær, og Guterres genkaldte sig, at de to

havde haft »vigtige, konstruktive og effektive relationer«, som Kremls webside rapporterer.

Putin understregede, at Rusland altid har støttet en styrkelse af FN's »ledende og centrale rolle i internationale anliggender, i konfliktløsning og i kampen for menneskerettigheder«.

Da han talte til reportere forud for mødet, roste Ruslands FN-ambassadør Vitaly Churkin Guterres' professionelle og personlige egenskaber og beskrev ham som én, der »kender hele FN-systemet og ved, hvad han ønsker at opnå«.

I sine bemærkninger til præsident Putin understregede Guterres, at »vi lever i en verden med multiple trusler fra de mangedoblede, nye konflikter ... Jeg er en stærk tilhænger af, at globale problemer kun kan løses globalt, at det ikke er muligt, at en ensidig fremgangsmåde kan løse dem, og jeg er en stærk tilhænger af den mangesidige rolles betydning«. Han understregede den Russiske Føderations »afgørende« rolle, »ikke alene i FN, men i alle aspekter af internationale relationer, og jeg ville sige, at en absolut fundamental betingelse for, at jeg kan være i stand til at være til nytte for det internationale samfund, er at kunne have en meget konstruktiv og positiv dialog og relation med den Russiske Føderation«.

USA: General Michael Flynn kræver Marshallplan for MENA-

område

24. nov., 2016 – General Michael Flynn, som nyvalgte præsident Donald Trump for nylig udnævnte til national sikkerhedsrådgiver, blev den 20. nov. interviewet af CNN's Fareed Zakaria. General Flynn fremlagde et magtfuldt krav om en Marshallplan for Mellemøsten og Nordafrika (MENA) og nævnte den succesfulde Marshallplan for Europa ved slutningen af Anden Verdenskrig. Han fremførte, at befolkningstilvæksten i MENA-området og spredningen af radikal jihadisme kun kan imødegås gennem et langsigtet perspektiv for økonomisk vækst, og at Marshallplanen tilbyder det bedste eksempel på, hvordan man skal gå frem mod denne trussel.

Læs også: Schiller Instituttets Specialrapport: [Et økonomisk mirakel for Sydeuropa, Middelhavsområdet og det afrikanske kontinent.](#)

**Ingen tid at spille: Vedtag
Glass-Steagall, og tag til
Månen
LaRouchePAC Internationale
Fredags-webcast,**

25. november, 2016

Jason Ross: Diskussionen i aften finder sted to en halv uge efter præsidentvalget i USA den 8. nov. Siden da har vi set en hvirvelvind af spekulationer over udnævnelser til regeringsposter, inkl. nogle udnævnelser til poster i Trump-administrationen. Vi har også set betydningsfulde, internationale nyheder, såsom APEC-topmødet, der fandt sted i sidste weekend; topmødet i Asien-Stillehavsområdets Økonomiske Samarbejde (APEC), der meget betydningsfuldt inkluderede den filippinske præsident Duterte og den kinesiske præsident Xi Jinping blandt de mange tilstedeværende ledere. På denne konference understregede Duterte igen, at Filippinerne ikke længere anser sig selv for at være en amerikansk koloni; og landet forfølger en uafhængig politik, rent økonomisk, med Kina, der således er et modtræk til at skabe konflikt i f.eks. det Sydkinesiske Hav. Præsident Xi var på rundrejse i Mellem- og Sydamerika samtidig med, at han rejste til APEC-topmødet. Så ved siden af Peru – som var værtsland for topmødet – besøgte han også Chile og Ecuador, hvor han blandt andet talte om den bi-oceaniske korridor, en plan for en jernbaneforbindelse mellem Sydamerikas to omkringliggende have, Stillehavet og Atlanterhavet, og om at etablere videnskabsbyer. Han blev hyldet af præsident Correa i Ecuador, der betragtede Xi Jinpings besøg som den mest betydningsfulde begivenhed, der nogen sinde havde fundet sted i Ecuadors historie, baseret på det potentiale, som dette tilbød denne nation.

Dette Nye Paradigme, der i øjeblikket ledes politisk og økonomisk af Rusland og Kina, kommer som et resultat af LaRouche-bevægelsens og Lyndon og Helga LaRouches årtier lange organisering; der er således nu et Nyt Paradigme, der fører en stadig større del af verden i en meget positiv retning. Vores job i øjeblikket er ikke at få de hotteste nyheder om, hvad Trumps udnævnelser bliver, osv. Det er at forme amerikanske

politik, som vi med held gjorde det med at gennemtvinge en underkendelse af Obamas veto af Loven om Juridisk Retfærdighed mod Sponsorer af Terrorisme (JASTA). Og som vi nu står klar til at gøre, med at få Kongressen – under denne overgangsperiode, 'lamme and'-perioden – til at gennemføre Glass-Steagall, det nødvendige første skridt for en økonomisk genrejsning. Glass-Steagall er den lov, som Franklin Roosevelt fik vedtaget, og som skabte 60+ år med stabil, kedelig, stabil, produktiv bankvirksomhed i USA; snarere end den form for spillevirksomhed, vi nu ser.

Lad med vise dette kort [Fig. 1] for blot at vise lidt at den succes, som vi har set med det kinesiske program.

Programmet med nationerne i Ét bælte, én vej [OBOR], der inkluderer både – der er to komponenter i Kinas projekt i denne henseende; det Økonomiske Silkevejsbælte, med nationerne vist i blå farve, og det 21. Århundredes Maritime Silkevej i orange farve. Tilsammen refererer Kina til dette på kinesisk som initiativet med »Ét bælte, én vej«; på engelsk ofte blot kaldt initiativet for Bæltet og Vejen. Med hensyn til det potentiale, som dette har, er her blot nogle af tallene: 20.000 km højhastigheds-jernbanelinjer i Kina, alle bygget inden for det seneste årti – mere end i resten af verden tilsammen; et titals milliarder af dollars i direkte investering i nationerne i området; en forøgelse af kontrakter om tjenesteydelser på over 33 % i løbet af blot ét år langs Bæltet og Vejen; Kinas Eksport/Importbank har udestående engagementer i flere end 1000 projekter og har for ganske nylig underskrevet aftaler om omkring 500 nye projekter i nationerne langs Bæltet og Vejen. Kina er i færd med at udbygge 150.000 stipendier, som tilbyder uddannelse til 500.000 eksperter til uddannelse i Kina; har etableret 500 Konfucius-institutter i hele verden; har initieret flere end et dusin økonomiske samarbejdszoner; frihandelsaftaler, og er i øjeblikket engageret i flere end 40 energiprojekter – inklusive omkring 20, der lige er blevet etableret i år i

Bæltet og Vejens nationer.

Hvordan kan vi så blive en del af dette? I magasinet *Chronicles* udgave fra 21. nov. er der et forslag fra Edward Lozansky og Jim Jatrus. Lozansky er præsident for det Amerikanske Universitet i Moskva. De skrev en artikel med titlen, »The Big Three: America, Russia, and China Must Join Hands for

Security, Prosperity, and Peace« (De tre store: Amerika, Rusland og Kina må gå sammen om sikkerhed, velstand og fred). To uddrag: De indleder deres artikel, »Med Donald Trumps sejr over Hillary Clinton får vi måske aldrig at vide, hvor tæt Amerika og hele menneskeheden kom på atomkrig«. Med en beskrivelse af verdenssituationen afslutter de med et forslag: »Præsident Donald Trump kan rette tidligere amerikanske præsidenters fejl. Snarere end modstandere kan Rusland og Kina blive Amerikas vigtigste partnere, og som er, er vi overbevist om, rede til at respondere positivt. Tiden er inde for Trump og Amerika til at tage initiativet til samarbejde mellem USA, Rusland og Kina hen imod en tryk, fremgangsrig og fredelig fremtid. Et Trump-Putin-Xi 'Store Tre-topmøde' bør være en prioritet for den nye, amerikanske præsidents første 100 dage.«

Jeg vil nu bede Jeff Steinberg om at fylde verdensbilledet ud og forklare vore seere, hvilke flanker, hvilke håndtag, hvilke vægtstænger vi har for at ændre USA's politik på dette tidspunkt?

Jeffrey Steinberg (efterretningsredaktør, EIR): Det er indledningsvist meget vigtigt at indse, at vi befinder os i en periode med forandring. Vi ved visse ting om konsekvenserne af det amerikanske præsidentvalg og andre nationale valg den 8. nov. Jeg mener, at Lozansky og Jatrus gjorde en fundamental pointe meget klart: Der forelå en meget alvorlig fare, baseret på Hillary Clintons kampagneretorik, baseret på politikker, der blev stadigt mere aggressivt forfulgt af præsident Barack Obama mod slutningen af hans otte år i embedet; at vi havde

kurs mod den værste krise mellem USA og Rusland, som vi nogen sinde har oplevet – måske endda værre end Cubakrisen i 1962. Så Hillary Clintons nederlag er virkelig afslutningen af præsidentskaberne Bush' og Obamas 16 år lange tyranni. Hvor hurtigt, vi kan vende politikken omkring under det nye Trump-præsidentskab, og i hvilken retning, udnævnelserne til hans administration vil gå, er alt sammen ukendte faktorer; vi har ingen vished om dem.

Det, vi ved, er, at især i kølvandet på APEC-topmødet, der netop er afsluttet i sidste uge i Lima, Peru, og som dernæst efterfulgtes af den kinesiske præsident Xi Jinpings statsbesøg til Peru og dernæst til Chile, og forud for topmødet var han i Ecuador; og vi ved, at der er en enorm mulighed derude for USA, under et Trump-præsidentskab, for netop at gå med i det, der altid har ligget på bordet som en åben invitation til USA; nemlig, at USA kan tilslutte sig projektet om Verdenslandbroen. For, uden et USA er det meget vanskeligt at opfatte dette som en Verdenslandbro, hvilket er det, verden virkelig har brug for lige nu. Der har været meget indledende telefondiskussioner mellem nyvalgte præsident Trump og den russiske præsident Putin; de synes at være blevet enige om at have et personligt topmøde hurtigt efter tiltrædelsen – som finder sted den 20. januar. Det er ligeledes tanken, at præsident Trump, efter tiltrædelsen, også ret hurtigt skal mødes med den kinesiske præsident Xi Jinping. Jeg mener, at Lozansky-Jatrus-ideen om et trilateralt møde ville være ekstraordinært værdifuldt. Det er vigtigt at huske på, at, i 1944, var det præsident Franklin Roosevelts kurs i sine handlinger for at etablere De forenede Nationer – hvilket skete i 1945 – at inkludere både Sovjetunionen og Kina i FN's Sikkerhedsråds fem permanente nationer. Husk på, at Roosevelt forstod, at der var imperiepolitikker, der stadig var kernen i Det britiske Imperium med Churchill, og på lignende måde med Frankrig. Så ideen med at have Rusland – dengang Sovjetunionen – og Kina i dette permanente Sikkerhedsråds kernegruppe, reflekterede den kendsgerning, at Roosevelt dengang så

udsigten til denne form for et alliancesystem hen over Eurasien. Jeg mener, at der er en historisk baggrund, for netop denne form for russisk-kinesiske samarbejde, at se hen til her. I de seneste 15 år har det været en hjørnesteen i Lyndon LaRouches globale politik med et USA-Rusland-Kina-Indien-samarbejde, især omkring videnskabelige programmer; især udforskning af rummet, som basis for global fred og udvikling. Så disse ideer er fremlagt.

Den 20. november sagde general Michael Flynn, kort tid efter, at han var blevet udnævnt af nyvalgte præsident Trump som national sikkerhedsrådgiver, i et interview med Fareed Zakhari på CNN, at, efter hans mening, var den eneste måde at håndtere problemerne med den jihadistiske terrortrussel i Mellemøsten og Nordafrika på længere sigt at have et globalt samarbejde omkring en Marshallplan – han brugte udtrykkeligt dette udtryk. Han sagde, hvis man ser på, hvad Europa var i stand til at præstere i kølvandet på Anden Verdenskrigs ødelæggelser, og den rolle, som Marshallplanen spillede; det var ikke det hele, men det var et vigtigt element i den økonomiske genrejsning efter krigen. Et perspektiv af denne art er virkelig den vindende strategi for at håndtere befolkningstilvæksten og spredningen af den saudisksponsorerede jihadisme i hele Mellemøsten/Nordafrika-området. Det går også ind i Sydvestasien.

Der findes altså enorme potentialer; de er i vid udstrækning foreløbigt ikke realiseret med hensyn til den forandring, der kommer med den ny administration. Men, som du sagde, Jason [Ross], så er der ingen grund til at vente til januar. Den nyvalgte præsident Trump krævede udtrykkeligt, i en tale i Charlotte, North Carolina, en genindførelse af Glass-Steagall. Det er i begge de to store politiske partiers valgplatform for dette års valg; både Demokraterne og Republikanerne har vedtaget det. Det var en Trump-delegeret til GOP [Grand Old Party – det Republikanske Parti] komiteen for politisk strategi, der introducerede Glass-Steagall. Der er senatorerne

Elizabeth Warren, og vigtigere endnu, Bernie Sanders, som siger, at de er villige til at række over midtergangen og arbejde sammen med Donald Trump, hvis samarbejdsspørgsmålene inkluderer og virkelig begynder med Glass-Steagall. Så dette er noget, der ikke behøver at vente til januar og tiltrædelsen og den nye Kongres. Der er fremstillet lovforslag for Glass-Steagall i både Repræsentanternes Hus og Senatet. Et af forslagene i Huset har en ordlyd, der er identisk med Senatsforslaget. Som vi så det med vedtagelsen af underkendelsen af JASTA-vetoet, hvis lederskabet i Kongressen giver grønt lys, kan Glass-Steagall bringes til debat i begge huse og vedtages inden for få timer. Underkendelsen af JASTA-vetoet tog to timer om morgenen i USA's Senat, og to en halv time eller så om eftermiddagen i Huset. Det opnåede man på en enkelt dag i Kongressen. Så der er ingen som helst grund til, at vi ikke omgående kan gennemføre det – i bogstavelig forstand i næste uge, når Kongressen atter samles efter Thanksgiving-ferien; og den vil sidde i de næste fire uger. Der er intet til hinder for, at vi kan få Glass-Steagall tilbage som landets lov før juleferien, så vi har det på plads til den nye administration; og tiden er rent ud sagt af afgørende betydning. Vi ved ikke, i betragtning af situationen med Deutsche Bank, med Royal Bank of Scotland, med de største, amerikanske for-store-til-at-lade-gå-ned-banker, der sidder på derivater til \$252 billion. Det er 30 % mere end det var på tidspunktet for krakket i 2008. Det sidder på toppen af et meget tvivlsomt kapitalgrundlag på \$14 billion; i virkeligheden er det sandsynligvis meget mindre end det, for nogle af de værdipapirer, som bliver talt med som kapitalreserver, er grundlæggende set illikvide og kan ikke – selv i nødstilfælde – gøres likvide.

Så vi kunne altså vågne i morgen, eller mandag morgen, eller midt i næste uge, og finde, at hele det transatlantiske banksystem er nedsmeltet. Så Glass-Steagall er altså et presserende hastespørgsmål; og det forudsætter dernæst de andre hovedelementer i LaRouches Fire Love. Det er et

kreditsystem; investering i store infrastrukturprojekter; og en genoplivning af de mest avancerede, videnskabelige programmer, inklusive en storstilet tilbagevenden til rummet og det internationale arbejde for endelig at opnå det fulde gennembrud inden for fusion. Alle disse ting er på bordet, men igen, så er der ingen garantier; intet er blot tilnærmelsesvis sikkert mht., hvad det næste, der vil ske, bliver. Vi kan ånde lidt op, fordi faren for krig med Rusland og Kina er blevet meget reduceret; og der er en masse potentiale. Der er en masse af den form for overgang som fra Jimmy Carter til Ronald Reagan i luften som et potentiale; men intet af det er endnu fuldt ud realiseret. Folk må indse, at dette er et tidspunkt med store muligheder. Det vil blive et krav fra befolkningen under det rette lederskab, der er orienteret mod de rette politikker, der virkelig kan gribe muligheden. Hvis vi venter til januar eller februar næste år, hvem ved så, hvilke slags sabotageoperationer, man vil køre?

Man kan gå ind på Craigs Liste og finde dækgrupper for George Soros, såsom MoveOn.org og blacklivesmatter.org, der tilbyder \$1500 om ugen for, at folk render rundt som idioter og protesterer imod resultatet af valget. Der er en hel del usikkerhed med hensyn til, hvad der foregår, samtidig med, at der er store muligheder. Vi må sikre os, at vi tager lederskabet mht. at gribe øjeblikket.

Ovenstående er første del af det Internationale Webcast; det engelske udskrift af hele webcastet følger her:

**MAKE THE MOST OF THE OPENNESS IN POLICY NOW,
TO INSURE A NEW PARADIGM FOR THE UNITED STATES
BEFORE THE INAUGURATION**

**LaRouche PAC International Webcast, Saturday, November 26,
2016**

JASON ROSS: Hi there! Today is November 25, 2016;
and
you're joining us for our regular webcast here from

larouchepac.com. My name is Jason Ross; I'll be the host today.

I'm joined in the studio by Ben Deniston, my colleague here at LaRouche PAC; and via video by Jeff Steinberg of *Executive Intelligence Review*.

This discussion is taking place 2.5 weeks after the November 8, 2016 Presidential election in the United States. Since then, we've seen a whirlwind of speculation about Cabinet appointments, including some Cabinet appointments for the Trump administration. We've also seen some significant international news, such as the APEC summit which occurred last weekend; the Asia-Pacific Economic Cooperation summit that included very significantly new Philippines' President Duterte and Chinese Xi Jinping among the many leaders who were there. At this conference, Duterte again emphasized that the Philippines no longer considers itself to be a US colony; and is pursuing an independent policy economically with China, countering the attempts to create conflict, for example, in the South China Sea. President Xi Jinping went on a tour of Latin America while he was at the APEC summit. So in addition to Peru – which hosted the event – he also visited Chile and Ecuador; where he spoke, among other things, about the bioceanic corridor, a plan for a rail link between the Pacific and Atlantic sides of South America; about setting up science cities. He was greeted by President Correa in Ecuador, who considered Xi Jinping's trip the most significant event to

occur

in Ecuador's history; based on the potential that it offered that nation.

So, this New Paradigm, being led politically and economically at present by Russia and by China, comes as a result

of decades of organizing by the LaRouche Movement, by Lyndon and

Helga LaRouche; such that there is now a New Paradigm taking an

increasingly larger portion of the world in a very positive direction. Our job at present isn't to get the hottest news on

what Trump's appointments will be, etc. It is to shape US policy; as we successfully did in forcing an override against Obama's veto of the Justice Against Sponsors of Terrorism Act.

And as we stand poised to do now with getting the Congress – during this lame duck session – to implement Glass-Steagall, the

necessary first step for an economic recovery. Glass-Steagall is

the law that Franklin Roosevelt had put in place that created 60+

years of stable, boring, stable productive banking in the United

States; rather than the kind of gambling that we see now.

Let me pull up this chart [Fig. 1] just to show a bit of

this success that we've seen along the Chinese economic program.

Along the One Belt, One Road nations which includes both the – there's two components to China's project on this; the Silk Road

economic belt, which you see the nations in blue, and the 21st Century Maritime Silk Road in orange. Together, China refers to

this in Chinese as the "One Belt, One Road" initiative; in English, often just the Belt and Road initiative. As far as the potential that this holds, these are just some of the figures: 20,000 km of high-speed rail in China, all built within the last decade – more than the rest of the world combined; tens of billions of dollars of direct investment into nations of the region; an increase in services contracts of over 33% in just one year along the One Belt, One Road; the Export/Import Bank of China has outstanding involvement in over 1000 projects, and just recently has signed up about 500 new projects along the Belt and Road nations. China is extending 150,000 scholarships offering training for 500,000 for professionals for training in China; has set up 500 Confucius institutes around the world, has initiated over a dozen economic cooperation zones; free trade agreements, and is engaged currently in over 40 energy projects – including about 20 that were just set up this year among One Belt, One Road nations.

So, how can we become a part of this? Well, a proposal was made in the November 21st issue of {Chronicles} magazine by Edward Lozansky and Jim Jatrus. Lozansky is the President of the American University in Moscow. They wrote an article called, "The Big Three: America, Russia, and China Must Join Hands for Security, Prosperity, and Peace". Two excerpts. They open their

article, "With the defeat of Hillary Clinton by Donald Trump, we may never know how close America and all mankind came to nuclear war." In describing the world situation, they end with a proposal: "President Donald Trump can correct the mistakes of past U.S. presidents. Rather than adversaries Russia and China can become America's essential partners and are, we are convinced, ready to respond positively. It's time for Trump and America to take the initiative for U.S.-Russia-China cooperation towards a secure, prosperous, and peaceful future. A Trump-Putin-Xi 'Big Three Summit' should be a priority for the new U.S. President's first 100 days."

So, I'd like to ask Jeff Steinberg to fill out the world picture, and detail for our viewers what are the levers, what are the handles, the levers that we have for shifting US policy at this time?

JEFFREY STEINBERG: Thanks, Jason. For starters, it's very important to realize that we're in a period of significant flux.

There are certain things that we know about the consequences of the US Presidential elections and other Federal elections on November 8th. And I think Lozansky and Jatruss made one very fundamental point quite clearly: That there was a very grave danger based on the campaign rhetoric of Hillary Clinton, based on the policies that were pursued even ever more aggressively towards the end of his eight years in office by President Barack Obama; that we were headed for the worst crisis between the United States and Russia that we ever experienced – worse

perhaps even than the Cuban Missile Crisis of 1962. So, the defeat of Hillary Clinton really is the end of the 16-year tyranny of the Bush and Obama Presidencies. How rapidly we can

turn the policies around under the new Trump Presidency, where the Cabinet appointments are going to go, these are all unknowns;

they're not certain to us.

So, we do know that particularly in the aftermath of the

APEC summit meeting that just concluded last week in Lima, Peru,

which was then followed by state visits by Chinese President Xi

Jinping to Peru and then to Chile afterwards; and prior to the summit, he was in Ecuador. We know that there's a tremendous opportunity out there for the United States, under a Trump Presidency, to precisely join in what has always been on the table as an open invitation to the United States; namely, for the

United States to join in the World Land-Bridge project.

Because

without the United States, it's very difficult to conceive of this as a World Land-Bridge; which is really what the world requires right now. There have been very preliminary phone discussions between President-elect Trump and Russian President

Putin; they seem to have reached an agreement that they will have

a face-to-face summit meeting soon after the inauguration – which is January 20th. The idea, similarly, is for President Trump, once he's inaugurated, to also meet quite soon with Chinese President Xi Jinping. I think the Lozansky-Jatrus idea

of a trilateral meeting would be extraordinarily valuable. I think it's important to remember that in 1944, the orientation of

President Franklin Roosevelt in the move to establish the United Nations – which happened in 1945 – was to include both the Soviet Union and China among the permanent five nations of the UN Security Council. Remember, Roosevelt understood that there were imperial policies that were still at the core of the British Empire with Churchill, and similarly with France. So, the idea of having Russia – the Soviet Union at the time – and China in this permanent Security Council core grouping, reflected the fact that Roosevelt at that time saw the prospect of that kind of an alliance system across Eurasia. So, I think that's there's an historical basis to look to here for exactly this kind of Russia-China cooperation. For the last 15 years, a cornerstone of Lyndon LaRouche's of global policy has been a US-Russia-China-India cooperation, particularly on scientific programs; especially space exploration, as the basis for global peace and development. So, those ideas are out there.

On November 20th, soon after he was named by President-elect Trump to be the National Security Advisor, General Michael Flynn, in an interview with Fareed Zakhari on CNN, said that in his view, the only way to deal with the long-term problem of the jihadist, terrorist threat in the Middle East and North Africa, was for there to be a global cooperation on a Marshall Plan – he used that term explicitly. He said, if you look at what Europe was able to accomplish in the aftermath of the devastation of

World War II, and the role that the Marshall Plan played; it was not the whole thing, but it was an important element of the postwar recovery. That kind of perspective is really the winning strategy for dealing with the population growth and this spread of Saudi-sponsored jihadism throughout the Middle East-North Africa region. It extends into Southeast Asia as well.

So, there are great potentialities; they are largely as yet unrealized in terms of the change coming with the new administration. But I think, Jason, as you correctly said, there is no reason to wait for January. President-elect Trump, in a major campaign speech in Charlotte, North Carolina, explicitly called for reinstating Glass-Steagall. It's in the platforms of both major political parties from this year's elections; the Democrats and the Republicans both adopted it. It was a Trump delegate to the policy committee of the GOP who introduced the Glass-Steagall. You've got Senators Elizabeth Warren, and more importantly, Senator Bernie Sanders, saying that they're prepared to reach across the aisle and work with Donald Trump if the issues for collaboration include and really start with Glass-Steagall. So, this is something that does not have to wait for January and the inauguration and the new Congress. There are Glass-Steagall bills in both the House and the Senate. One of the House bills has the identical language as the Senate bill. As we saw with the JASTA veto override vote, if the Congressional leadership gives the green lights, then Glass-Steagall can be brought to the floor of both houses and can be debated and

voted
within a matter of hours. The override of JASTA took two
hours
in the morning for the US Senate, and two and a half or so
hours
in the afternoon for the House. It was accomplished in one
legislative day. So, there's no reason whatsoever that we
can't
move immediately – literally next week when Congress is back
in
session after Thanksgiving; and they're there for three weeks.
There's no reason that we should not have Glass-Steagall back
as
the law of the land before the Christmas recess. So that we
hit
the ground running with the new administration; and frankly,
time
is of the essence. We don't know, given the situation with
Deutsche Bank, with Royal Bank of Scotland, the largest US
too-big-to-fail banks are sitting on \$252 trillion in
derivatives. That's 30% more than it was at the time of the
2008
crash. That's on top of a very questionable capital base of
\$14
trillion; the reality is that it's probably much less than
that,
because some of the assets that are allowed to be counted as
the
capital reserves, are basically illiquid and can't be – even
on
an emergency basis – made liquid.

So, we could wake up tomorrow morning, or Monday
morning, or
the middle of next week, and find that the entire trans-
Atlantic
banking system has blown out. So, Glass-Steagall is an
urgent,

immediate issue; and it then begs the other three key elements of LaRouche's Four Cardinal Laws. Which is a credit system; investment in major infrastructure projects; and a revival of the most advanced scientific programs, including a major return to space and the work internationally to finally achieve the full breakthrough on fusion. All of these things are on the table, but again, there are no guarantees, there's nothing that's even remotely certain about what's going to come next. We can breathe a little easier because danger of war with Russia, with China is greatly reduced; and there's a lot of potentiality. There's a lot of the kind of transition from Jimmy Carter to Ronald Reagan in the air as a potential; but none of it is fully realized yet. So, people are going to have to realize this is a moment of great opportunity. It's going to be an outpouring of the population under the right kind of leadership, directed at the right policies, that can really seize the opportunity. If we wait until January or February of next year, who knows what kind of sabotage operations are going to be run?

You can go on Craig's List and find George Soros front groups, like MoveOn.org and blacklivesmatter.org, offering \$1500 a week for people to run around like idiots, protesting against the outcome of the election. There's a great deal of uncertainty, in terms of what's going on, at the same time that there's great opportunity. We've got to make sure that we take the lead in seizing the moment.

ROSS: Great! Thanks! In terms of the long-term outlook of where we're going to go, what our policy should be, a major aspect of this goes beyond legislation that affects us only here on Earth. A major component, in fact the fourth component of the Four Laws of Mr. LaRouche, the last one being the fusion driver crash program, is connected with our existence beyond the planet, also out in space. Ben wrote an article that's going to be in the upcoming issue of the *Hamiltonian* about what a U.S. space policy ought to be, and about the really long-term goals that we have to have, and why this is important and essential. So, could you tell us about that, Ben?

BENJAMIN DENISTON: Gladly! As viewers are aware, this has been an ongoing subject of discussion. Mr. LaRouche, as Jason is saying, has put a major, major focus on, as a critical part of the needed recovery program and the future of mankind. In this article we tried to elevate people's thinking about space, especially in the context of so many years and administrations and decades of just zero-growth policies.

One thing that's being discussed now, which is interesting and useful, is how much NASA has been hijacked for this global warming crap. A lot of NASA's budget has been redirected to "Earth sciences." Not all Earth sciences are bad. There's a lot of interesting science to learn about the Earth. But Earth sciences is often a front to push this fraud of some man-made global warming crisis. So, there's some discussion about NASA

being redirected away from wasting their time on this phony, phony, fake crisis, which is not something we need to be concerned about, and redirecting back to exploration. Surprise, surprise. The Moon has come back now as a central subject of the discussion. Anybody who had any sense would realize that once Obama was out, this crazy asteroid mission [The Asteroid Impact and Deflection Assessment (AIDA) mission] would likely be tossed aside. Anybody who is serious would recognize that the Moon is the next place to get back to.

As Jeff was referencing, there's a lot of discussion, a lot of openness. From our work and discussions with Mr. LaRouche, I think it's critical to really raise the level of discussion to the right basis. We can have exciting missions, we can have inspiring missions, but the question to ask is: are we going to have a program where the investments are going to be the basis for creating a whole new level of activity, that will allow us to do orders of magnitude more than we were able to do prior to that investment? Is this going to create what Mr. LaRouche had once defined as a "physical-economic platform?" Is this going to create an entirely new platform of activity, of potential – of infrastructure, of energy-flux density of technologies – which comes together to support a qualitatively new level of potential activity for mankind?

That is the issue we want to put on the table right now.

This goes directly to the vision of Krafft Ehrlicke, the early

space pioneer who worked very closely with Lyndon and Helga LaRouche in the '80s, who was one of the leading space visionaries, who had outlined in great detail the initial basis of mankind expanding to really becoming a Solar System species.

I'm going to get back to his work in a minute. Mr. LaRouche's concept of the "platform" is really critical. He introduced this,

I think it was around the year 2010, 2009, something like that.

He was coming up against a real lack of understanding of the significance of what "infrastructure" really means, in its true

scientific sense. Unfortunately, this has become somewhat of a buzzword that a lot of people throw out there. "We need to rebuild our infrastructure" has become a kind of a hot campaign-trail word to use to get some support.

The real understanding of what qualitative revolutions in infrastructure systems mean for mankind's continual creative progress is not connected to the way most people use that term.

Mr. LaRouche defined the very profound and critical assessment of

looking at the development of human civilization in these stages

of platforms. He said, go back to thousands of years ago, when the dominant cultures were trans-oceanic maritime cultures.

What

you began to see, with the development of inland waterways, inland river systems – he had put a big point on what Charlemagne was doing during his reign in central Europe in developing these canal systems and river systems – was a qualitative revolution above what had existed prior, with these

trans-oceanic civilizations: the development of these inland

waterways. That defined a new platform of activity that supported a qualitative leap in what civilization was able to accomplish.

The next leap came with the development of rail systems, railroads, especially trans-continental railroads, typified by what Lincoln had spearheaded with the trans-continental railroad across America. With these rail systems, with the new technologies of steam engines powering these rail systems, the higher energy-flux density of coal-powered steam engines, this enabled mankind to begin to develop the interior regions of the continent, in completely new ways, and defined a totally new relationship of mankind, of civilization, to the environment around him. It defined a qualitative increase in mankind's "potential relative population density," as LaRouche had developed that metric for understanding the science of economic growth. It made things that were at one point incredibly expensive or challenging or risky, become just day-to-day regular activities.

I think back to the early phases of these frontier explorations of the American Continent. You go back to the Lewis and Clark Expeditions, where to travel from the east coast across the entire mainland of the continent to the west coast required someone like the leading skilled frontiersmen, and a very dangerous, very challenging mission, which was a very brave undertaking for a handful of people to actually be able to accomplish that. Some decades later, with the rail system, with the infrastructure of this railroad platform, any family could

do

this. With your young children, you could hop on the rail line and get across the country. Any entrepreneur could come out and

take advantage of the development of new territories that were completely inaccessible before. It was a complete transformation

in our most fundamental ability to exist on the planet in these

different territories.

Now what does this have to do with space? This is how we

should be thinking about space exploration, space development—things that we view today as incredibly expensive, difficult, dangerous missions. We should be thinking now what kind of investments can we make to ensure that those then become

regular, day-to-day even, activities that we can support very easily. What will it take to create a Solar System

physical-economic platform that will enable mankind to do much more, much easier, than we can today? That's the metric we want

to set. That's the measuring rod we want to utilize, to determine

what kind of space program, what kind of policy we need today.

In breaking this down, this might not include everything,

but in some of our work in the Basement with our discussions on

this subject, I think we can really, very usefully look at three

categories of activity – three categories of infrastructure and

technologies – which define the basis, you could say the pillars, of a Solar System platform, of an ability to

qualitatively expand mankind's ability to access the Solar System

in completely new ways, to make things we currently view as singular flagship missions, [into] just regular, easy activities

that we can do, orders of magnitude more of than we can now.

What we want to look at are these three categories of activity:

(1) Access to space. What's our ability to get from Earth's surface up into Earth orbit? Initial basic access to space.

(2) Travelling in space. Getting around the Solar System. Getting from one planetary body to the next.

(3) Developing resources. Developing the capabilities to utilize the resources available to us throughout the Solar System, not having to take everything with us everywhere we go, but be able to develop the wealth that's available out there; to utilize it on site and transport it around, even bringing stuff back to Earth that we can't necessarily get from Earth.

If you look at these three pillars, these three categories together, and if you make qualitative breakthroughs in each of these together, this really comes together to define a new platform of activity, a new standard that will enable the kind of leap that will transition us from viewing space as a Lewis and Clark style expedition, to a trans-continental railroad style relationship to the Solar System.

I just want to take a couple minutes and go through just some sense of what areas we can see breakthroughs in each of these categories. Go to the first slide we have displayed.

[Fig.

1] It has been said that getting from Earth's surface to low Earth orbit, is half-way to anywhere in the Solar System. In a certain sense that's very true. If you have a sense of the scales, that might sound very, very strange, because, just in terms of distance, low Earth orbit [begins] about 160 km, about 100 miles, up above your head. If you want to travel to the Moon, you're talking about hundreds of thousands of miles. If you want to travel to another planet, you're talking about millions of miles.

It's a little funny to think that the first 100 miles, compared to hundreds of thousands or millions, is actually half of the trip. But if you look at the energy requirements and what it takes to actually start from just being on the Earth's surface and getting into orbit, that is the case. It is a tremendous amount of energy requirement to get from Earth's surface up into Earth orbit.

The graphic here displays this, in terms of travel from Earth's surface to different planetary bodies, measured in the standard terms used for Solar System travel, which is your change in speed. To get into Earth orbit requires not just going up 100 miles, but actually changing your speed, from your current velocity sitting here on the Earth, to something that will allow you to stay in orbit. If you want to change orbits, or travel around, you can measure that, in terms of changes in velocity. So that happens to be the metric here; but you can see the

lowest

dark blue bar on each of these graphics shows that literally far more than half of the requirement is just getting from Earth's surface to Earth orbit.

ROSS: So, this is half of the speed that you're getting; this doesn't mean half of the energy, or half of the fuel, or anything like that.

DENISTON: Yeah. Once you start to include that, it would be even more energy requirements; because you've got to lift your fuel that you're going to use for the different travels into orbit with you. It definitely gets a little more detailed if you want to get into it, but this is literally the change in speed requirements to get into Earth orbit and then to leave Earth orbit is very significant.

So, there's improvements being made in rocket systems to get up more efficiently, but there are new technologies that are just sitting there on the horizon; they've been sitting there for decades, frankly, that would dramatically lower the cost, lower the requirements, and the point is, dramatically increase the accessibility of space to mankind. One technology that has been discussed for a long time is space planes. Here in the graphic you can see a relatively recent article covering studies in China on interest in China to develop what some people call single-stage-to-orbit space planes. So, you can get on a

plane

on a runway – it's probably going to be a little bit longer than

your standard runway for airplane travel – and you can ride a single space plane from the runway all the way up into Earth orbit. A lot of this depends upon much more advanced engine designs that can utilize the oxygen in the atmosphere at higher

speeds and at higher altitudes to continue to provide thrust.

But these things could dramatically lower the cost, the energy requirements of getting people and payloads up into Earth orbit;

far more than a lot of the discussion about these reusable rockets and some of the developments going on in improving rocket

systems to get from Earth's surface into Earth orbit.

ROSS: This is a technology that was in LaRouche's "Woman on Mars" video from the 1980s, right? It talked about beginning with an airplane, and then turning into a rocket. The big benefit being that you can use the oxygen in the atmosphere instead of carrying it with you, is that right? Is that what makes this more effective?

DENISTON: Yeah, absolutely. These rocket systems have to carry the oxygen as part of the rocket to combust to provide the thrust. These are more innovative engine designs – air-breathing engines that can use the oxygen in the atmosphere.

As you said, this has been researched in the United States with

different scramjet designs. Yeah, Mr. LaRouche featured some of

this, which he had developed I think in some close discussion

with some Italian colleagues at the time in his collaboration with the Fusion Energy Foundation; and had made it a major part of his "Woman on Mars" mission.

But this is being developed; this is live. Again, you're seeing clear interest in China; there's interest in the United States; there's a company in the United Kingdom that's developing very interesting engine designs that can utilize these capabilities. If you want to take it a step further, another thing that's been discussed is using vacuum tube maglev technologies to launch from Earth orbit into space. This might be a little more frontier and not quite as around the corner as these space planes; but this is the kind of stuff that we should be thinking about. Again, the point is, completely revolutionizing mankind's access to low-Earth orbit and then to the Solar System. So, this is the first major hurdle. If you get some solid infrastructure developments that can enable mankind to overcome this hurdle more easily, you're creating the basis for a much broader expansion of mankind's activity.

The next pillar, the next category is travel in space. And again, this is an issue that Mr. LaRouche has been campaigning on for decades. Space travel requires nuclear reactions; chemical fuel just doesn't have the energy density to provide quick and efficient access to the Solar System. We can get to the Moon; that's OK. It probably would be nice to get there a little bit quicker, but that's our next door neighbor in terms of the

Solar

System. If you want to get to Mars, you want to get around to other places in the Solar System, you've got to get to nuclear reactions. The heart of this is the fact that the energy density, the energy per mass of nuclear reactions is, on average, on the order of a million times greater than the energy per mass in chemical reactions; even as broad categories, setting aside the particular fuel you use in either case.

A million times is just a big number, but for one quick comparison, you take the fuel used for the Space Shuttle launch

– those two solid rocket boosters on either side, the large tank

in the middle filled with liquid fuel. You take the weight of all that fuel together, some of the most advanced chemical reactions we have for fuel for space launch; how much weight of

nuclear fuel would it take to contain the same amount of energy?

You're talking about 10 pounds! One suitcase full of nuclear fuel contains the same amount of energy as all three fuel tanks

of the Space Shuttle. To be fair, you couldn't necessarily use

that fuel the same way to launch the Space Shuttle; you have to

have systems that can actually combust it and get thrust out of

it. It's not just the energy content as the only issue, but that

is the defining characteristic that makes nuclear reactions key

to getting around the Solar System; enabling things like travelling at constant acceleration. Instead of just

initially

firing your thruster and basically floating on an orbit to get to

different planetary bodies – which is what's often proposed for

getting people to Mars; which would take on the order of six, seven, eight months to do. If you had nuclear reactions – especially fusion reactions – you can be accelerating for half the trip, and decelerating the second half of the trip; you can

cut that time down to weeks or even days.

We were all excited that New Horizons got to Pluto. Unfortunately, it didn't have the fuel in it and the engines to

slow down when it got there; which is too bad, because it spent

ten years getting there, and even just passing by in the course

of a couple of weeks, found amazing things. Imagine if it actually got to stop and stay? If you had nuclear reactions, that the type of stuff you could be doing. If you had one-gravity acceleration, so you're constantly accelerating, providing the thrust that creates the equivalent of one Earth gravity for the crew on the space ship, it would literally take

16 days to get to Pluto. Compared to New Horizons taking ten years to get there; that's when the orbits are closest, but maybe

a few more days in sub-optimal conditions.

You're talking about a complete revolution in our ability to

efficiently get around the Solar System; travel to different planetary bodies; visit multiple locations. If you want to send

people to Mars, this is the way to do it. If you want to send people out to other places, this is the way to do it. Even robotic missions; you want to get around and do way more

exploration. There's so much we don't know about all these planets, about their moons; there's just so much to figure out.

These are the kinds of systems that are going to create vast improvements in our ability to do it.

And again, the third category is developing the resources in space; developing the ability to utilize what's available to us on the Moon, on Mars, on different asteroids. This is something we don't really do at all, yet. So, you have to bring basically everything with you through that very costly energy-intensive first hurdle of getting from Earth's surface up into Earth orbit, through travelling the vast distances of space. This is just this very early pioneer style mode of activity. Whereas, if we're going to be serious about this, we need to develop the capabilities to utilize the resources that are there; and eventually look to serious industrialization and development of advanced systems out in space, on-site at different planetary bodies. One critical driver to this whole thing that we've put a major focus on is the development of helium-3 from the Moon. Helium-3 being an absolutely unique, excellent fusion fuel; which is basically absent on Earth, but relatively abundant all over the lunar surface, and could be an excellent fuel for fusion propulsion in space and also to provide electricity energy back here on Earth. There's been years of serious study and designs and investigations of how to go to the Moon, develop the systems to process the regala[ph], extract the helium-3; and initiate

real industrial-style processes; developments on the lunar surface. That's just one example. You want to get oxygen, hydrogen, metals; asteroids are also potentially very useful places to develop the resources. So, as a third category, the general idea of developing advanced capabilities to utilize and create what we need in different regions of the Solar System.

If you put this together and look at these things synergistically as integrated technologies, infrastructure systems, levels of energy flux density; as a whole they define for mankind a completely different relationship to the Solar System. The question is, are we making investments that are bringing us to that level? Can we say that the investments we're going to make in this next administration are going to be taking mankind in that direction, to be able to support these qualitatively higher levels of activity to the point where we can honestly look back in a couple of generations and see the space activity going on now as equivalent to Lewis and Clark style explorations of the West; and have mankind have the capabilities to regularly visit many planetary bodies and do all we want around the Solar System? That's the vision that we need.

We were talking about this with Mr. LaRouche earlier today, and he again said, "Your starting point is Krafft Ehrlicke." And Krafft Ehrlicke's industrialization of the Moon really I think is the critical driver program that can get a lot of this going. As I said, we have helium-3 on the Moon; that puts fusion directly right there on the table. You're talking about developing

industrial capabilities and mining capabilities on the Moon. If you're serious about doing this, you want to increase our access to space from the Earth's surface. So, it is excellent that we're seeing a lot of discussion about the Moon coming on the table again; but I think the issue is, are we going to pursue this Krafft Ehrlicke vision for a real industrial development? Although he might have used different terms in discussing it, he had exactly the same conception that Mr. LaRouche has: That this is the basis for mankind's much broader expanse. Really the essential nature of the type of qualitative changes that mankind goes through in his natural growth and development as a very unique species on this Earth and hopefully tomorrow in the Solar System.

As Jason mentioned, some of this is discussed in an article that's going to be released in the next issue of the *Hamiltonian*. This is an ongoing subject of discussion, but with the openness now, I really think it's critical we set the level of discussion on that basis.

ROSS: Mhmm; that's aiming pretty high, that's good. I think that's a really apt description that you got about comparing Lewis and Clark. It used to be a really difficult thing to cross the continent; now it isn't. Or think about the Silk Road. The ancient Silk Road. If you're trying to develop that region of the planet with camel caravans, and you contrast that with what China is able to do now with building rail

networks and helping build them and road networks in these neighboring countries; you totally transform the relationship to that area. The old development of human settlements along coasts, along oceans or along rivers; and then by the chemical revolution, by the ability to have steam power – also canals earlier, but still connected to water; but with steam power, it made it possible to open up the interior of the continents. And with the potential for nuclear power, then the Solar System becomes something that's accessible to us in a meaningful or more regular way than an exotic, years-long, life-threatening trip.

The other aspect, which you talked about is, if you look at what's going on with the New Paradigm in the world; what China's doing, with the way things are being reshaped politically also around Russia. And then you look at the scientific advancements that are being made, where China's got a very top-line in the world super-conducting tokamak for fusion research. The major breakthroughs in terms of lunar exploration – that's China right now; China's going to be landing on the far side of the Moon; China had the first soft landing on the Moon in decades. This is really a potential. With their far side of the Moon landing, China will be able to take the first photographs of our universe in the very low radio range; it's never been done before. We'll have access to a whole new sense of sight about the universe around us.

So, I think it's very exciting. It's definitely much more

thrilling than most of the discussion that takes place about this policy or that policy, when you think big like that.

DENISTON: Mr. LaRouche's platform concept is so key. People just don't have the idea of this type of qualitative leaps that are natural for mankind. People are so accustomed at this point to just slow, incremental progress if there's any progress at all. It's going to be a fight to get people to think on this level again.

ROSS: Yes! So much of what is considered to be progressive or useful is only nudging people toward being better savers or something; compared to the kinds of huge changes that are going to be needed. I think that's a very good image that we've given people. Let's end it with that. I think the thing to take from this also is that we have got a lot that we need to do; a lot of policies to put into place; and a wide open opportunity to make it happen right now. Including, as Jeff was emphasizing, Glass-Steagall is absolutely doable during this session of Congress; even before the inauguration of the next President and the next Congress in January. This is something we can do right now, next week, in this period.

The ability to understand this concept of the platforms, of the history of economic development of the United States, a real

major aspect of economic science, comes through studying Alexander Hamilton. So, if you have not been working through Alexander Hamilton's reports, I urge you to get in touch with

—
if you're near one of our offices, one of our locations, to join

us for these readings. Get a copy of these reports yourself. The book, *Alexander Hamilton's Vision* contains all four of the reports, along with Mr. LaRouche's Four New Laws to Save the USA

Now. And you don't have to get into a fistfight at a Walmart parking lot to pick it up, either.

Let's end it with that. Please sign up through our website

if you haven't already, to find out how to get involved with us.

Get our daily email, join us via the action center; let's be in

touch, and let's make this happen right now. There is nothing to

wait for; the situation is open. So, thank you for joining us;

thank you to Ben and Jeff. Thank you for all the work that you

have done and that you will do in the period immediately ahead.

Lyndon LaRouches Fire Love for produktivitet

Leder fra LaRouchePAC, 24. november, 2016 – **LaRouches Fire Love** udgør én samlet politik, der tilsigter en forøgelse af menneskelig produktivitet.

Tag for eksempel i betragtning den umiddelbare fremtids samlede, internationale rumprogram, hvor et genoplivet NASA vil integrere sine bestræbelser med Kinas ledende rolle; med et genoplivet russisk program, baseret på den nødvendige genoplivelse af russisk videnskab; med Europa; og med mange andre lande, der netop nu begynder at kaste deres blik ud i rummet. Og snart vil dette globale rumprogram udvides til at inkorporere industrialiseringen af Månen, som den store Krafft Ehrlicke har forudsagt. Snart vil videnskabelige, tekniske og industrielle aktiviteter på Månen tilsammen udgøre en uerstattelig del af hele rumprogrammet – ikke længere blot et globalt rumprogram, men ét, der allerede inkorporerer det umiddelbart omkringliggende rum.

Ikke alene det: det forcerede program for fusionskraft, som er LaRouches Fjerde Lov, vil i sig selv blive integreret i det globale rumprogram. Menneskets udforskning af Solsystemet kræver fusionskraft, hvilket igen betyder, at fusionskraft må indarbejdes i hele indsatsen lige fra begyndelsen – tænk f.eks. på, hvordan alle trækkene ved det nu forældede rumfartssystem, som vi hidtil har benyttet os af, alle er blevet formet af trækkene ved det kemiske system for fremdrift, vi har brugt.

En undersøgelse af det 20. århundredes tyske, russiske og amerikanske ballistiske missilprogrammer, der gik forud for og lagde fundamentet til de efterfølgende rumprogrammer, viser os historiens mest storstilede, vertikale og horisontale integration af mange tusinde menneskers bestræbelser inden for

talrige videnskabelige, tekniske og industrielle discipliner og områder. Og dette glidende, integrerede design, den tekniske udarbejdelse, produktion og afprøvning, blev alle fundamentalt baseret på nye, fysiske principper. De kulminerede alle i et unikt system – aldrig før set – utroligt komplekst, bestående af tusinder af dele, og som alligevel ikke tolererer selv én eneste fiasko.

Da missilprogrammet gik over i rumprogrammet – da menneskeheden tog det første skridt ud i rummet, begyndende med Sovjetunionens opsendelse af Sputnik i 1957 – udvidedes den fornødne skala og kompleksitet, der kræves i den samlede rumindsats, uden sammenligning, selv, når man sammenligner med den forudgående revolution med de ballistiske missiler. For eksempel skrev Boris Chertok, i sin fire binds store, banebrydende førstehåndsberetning om det sovjetiske rumprogram: »Jeg vil påstå, at Koroljov [S.P. Koroljov, den største leder af det sovjetiske program] nok var den første, der forstod, at rumteknologi krævede en ny organisation ... For Koroljov, hans stedfortrædere og nære medarbejdere blev dette gigantiske, nye system til pga. et bredt syn på rumteknologi, ved at kombinere grundforskning, anvendt videnskab, specifikt design, produktion, opsendelse, flyvning og flykontrol, snarere end ud fra et specifikt rumfartøj. Dette enkeltkredsløbsarrangement begyndte at operere i 1959 og 1960. Hundreder og senere mange tusinder videnskabsfolks og specialisters beherskelse af dette kredsløb gjorde det muligt for menneskeheden at indlede Rumalderen i det 20. århundrede.«

Man kunne se topingeniører og designere i intens diskussion med maskinarbejdere i mange af værkstederne; disse tekniske arbejdere rådslog igen jævnligt i komiteer, og i mere intime sammenhænge, med de mest berømmede ledere af teoretisk videnskab. Den horisontale integration gennem dusinvis af institutioner og fabrikker var lige så intens. Det er forbløffende, at dette overhovedet kunne finde sted under Sovjetunionens system med centralplanlægning – som Anden

Verdenskrigs hårde skole havde nødvendiggjort – men det er en anden historie. Men det begyndte alt sammen at falde fra hinanden efter en stor, tragisk ulykke i 1960, og dernæst raserede Det britiske Imperiums agenter for Thatcher-politikken alt, hvad der var tilbage af sovjetisk videnskab i 1990'erne.

Det, der behøves for den umiddelbare fremtids rumprogram, er LaRouches kreditsystem i Hamiltons tradition, centreret omkring og dirigeret af en Nationalbank, som er et fleksibelt, almengældende system, der støtter alle dele af denne massivt komplekse produktionskæde, fra top til bund og fra den ene ende til den anden, og som i sig inkorporerer det, som afdøde Charles de Gaulle kaldte »indikativ planlægning«. Og vi taler naturligvis ikke kun om rumfart her, men om forøget, menneskelig produktivitet af enhver form og farve. Vores seneste oplevelse af dette er de midler, hvorved Franklin Roosevelts anvendelse af Hamiltons kreditsystem gjorde USA til et demokratiets arsenal for Anden Verdenskrig, og til langt den største, økonomiske magt, verden nogen sinde havde set. Med øjeblikkelige lån med lav rente til kontrakter om produktion til forsvaret, fra øverst til nederst i hierarkiet, gjorde Roosevelts system det muligt for denne massive struktur at 'vende på en tallerken'. At 'vende på en tallerken' imod helt nye, netop introducerede højere niveauer af videnskab og teknologi. Det er præcis, hvad vi nu har brug for – og hvad vi må opnå gennem LaRouches Fire Love.

Foto: 14. maj, 2010 – Et af NASA's sidste rumflyvninger, rumfærgen Atlantis besøger den Internationale Rumstation for vedligeholdelse og montage.

POLITISK ORIENTERING

den 24. november 2016:

Drop paradigmet for krig og kaos og gå med Rusland og Kina, som Trump er på vej til

Med formand Tom Gillesberg

Lyd:

En Hyldest: Mozarts Rekviem

24. november, 2016 – Glædelig Thanksgiving Fra LaRouchePAC. Mens vi fejrer denne, den mest amerikanske helligdag, har vi ønsket at give jer en gave til at klare hjernen og være med til at forme vejen fremad. Som I ved, så anser vi de seneste valgresultater i hele verden som et signal til fødslen af en potentielt dybtgående, ny, menneskelig æra i menneskehedens historie – som afviser det patentmiddel, som har været evindelige krige, Malthus-økonomi og brutalt folkemord mod både nationale og udenlandske befolkninger, og som har karakteriseret arven efter Obama og Bush. Koblet til det dristige, økonomiske og videnskabelige udviklingsperspektiv, som Kina har foreslået, er der et reelt potentiale for stor og vidunderlig forandring.

Den 18. januar 2014, nøjagtig 50 år efter dagen, hvor Mozarts

Rekviem blev opført, blot få måneder efter mordet på præsident John F. Kennedy, i Holy Cross katedralen i Boston, Massachusetts, mindedes medlemmer af LaRouches politiske bevægelse dagen med en opførelse af Mozarts Rekviem i samme katedral. Messen blev indledt med udvalgte citater fra John F. Kennedy, der udfordrede den amerikanske befolkning til at realisere sin sande, menneskelige natur gennem at bygge store, økonomiske udviklingsprojekter og kolonisere rummet.

Vi håber, I finder tid til at lytte til denne opførelse i løbet af helligdagen og dele oplevelsen med jeres venner. Ligesom mordet på Kennedy for vores befolkning markerede en nedstigen til de helvedesagtige vilkår, der har karakteriseret vores umiddelbare fortid, således vil, hvis vi omfavner den mentale tilstand, som både selve Mozarts messe og de intellektuelle udfordringer stillet af vores tidligere præsident, fremkalder, en langt bedre fremtid vise sig inden for vores rækkevidde, lige over horisonten.

Mere forarmelse for grækerne; Nedskæringer i sundhedssektoren har forvandlet hospitaler til 'bakterieinficerede sier'

23. nov., 2016 – Grækernes elendighed under EU's diktatur har ingen ende. Den europæiske rapport Forbruger Betaling 2016, baseret på en forbrugerundersøgelse, afslører, at tre ud af fire grækere ikke kan betale deres regninger til tiden, og 68

% kan ikke afdrage på deres gæld. En tredjedel af de adspurgte gav udtryk for et ønske om at forlade Grækenland og søge en bedre fremtid andetsteds, hovedsagligt i Tyskland og Storbritannien.

Undersøgelsen, der dækker hele Europa og blev gennemført fra 12.-26. med 21.317 deltagende personer i 21 europæiske lande, fandt Grækenland på bunden af listen over en forværret situation i Europa. Flere end 50 % af grækerne sagde, de ikke længere har råd til en »anstændig tilværelse«, sammenlignet med gennemsnitligt 29 % i Europa (en stigning fra sidste års 26 %), alt imens 65 % sagde, de ikke har penge nok til at klare sig, når skatten er betalt, sammenlignet med det europæiske gennemsnit på 39 % (fra 35 % i 2015).

I Grækenland og Ungarn sagde 30 % af de adspurgte, at de overvejer at flytte til et andet land, sammenlignet med et europæiske gennemsnit på 16 %; faktisk er 500.000 grækere allerede emigreret siden 2010.

Ikke flere end 20 % af europæere ser deres lands økonomi forbedres, hvorimod tallet i Grækenland er 5 %. Kun 30 % af europæere føler, at deres personlige, finansielle situation forbedres; i Grækenland medgiver kun 9 %, at de er håbefulde.

Inden for sundhedssektoren i Grækenland rapporterer *Kathimerini*, at man kan dø af at besøge et hospital, selv om man er rask, iflg. fagforeningen af statslige hospitalsansatte (POEDIN). POEDINs præsident Michalis Giannakos sagde til reportere, at patienter »taber kampen for livet hver eneste dag, fordi hospitaler er blevet bakterieinficerede sier. Over 4 millioner patienter skønnes at blive smittet med hospitalsinfektioner i EU hver dag, med et dødstal på 37.000 til følge«, sagde Giannakos. »Dødsfald som følge af hospitalsinfektioner i EU berører 5 % af de indlagte. I Grækenland får gennemsnitligt 15 % af de indlagte patienter infektioner, med en dødsrate på 30 % af disse, sammenlignet med 15 % i EU.«

Giannakos advarede om, at de faktiske tal kunne være værre, fordi der mangler omfattende data for landet som helhed. Han sagde, at, i gennemsnit har sygeplejersker på offentlige hospitaler ansvaret for op til 40 patienter på en vagt på almindelige afdelinger, og for 4 patienter på intensivafdelinger, hvilket giver dem meget lidt tid til at efterleve korrekte hygiejneforskrifter.

På grund af nedskæringerne får patienter senge, der ikke er blevet desinficerede, et problem, der også rapporteres at gælde for udstyr på intensivafdelinger og operationsstuer. Der er også mangel på rent sengelinned, antiseptiske midler, handsker, gaze og rengøringsmidler, som resulterer i, at læger og sygeplejersker ikke kan give den rigtige plejestandard. Han anklagede også private rengøringssselskaber, som hospitalerne hyrer, for at gøre et sjusket arbejde.

Han kom med disse kommentarer under en pressekonference efter, at det tidligere parlamentsmedlem for højrefløjsspartiet LAOS, Thanasis Plevsis, tilbragte flere dage i kritisk tilstand pga. en infektion, han fik under en rutineoperation. Det, som ikke blev rapporteret, er, at Plevris, hvis far er en ledende fascist, var en af arkitekterne bag de brutale nedskæringer i sundhedssektoren i den tidligere regering.

EU-parlament vedtager at indføre modforholdsregler

imod

russisk

»informationskrig«

23. nov., 2016 – »Den, guderne vil tilintetgøre, gør de først vanvittig« – dette gamle ordsprog er stadig sandt.

I dag vedtog EU-parlamentet en resolution, der kræver, at EU »responderer til informationskrigsførelse« fra Rusland. De russiske nyheds-websider RT og Sputnik skulle angiveligt være blandt de farligste »redskaber for russisk propaganda«.

Zero Hedge rapporterer, at 691 parlamentsmedlemmer tog del i afstemningen: 304 stemte for den ikke-lovgivende resolution, der bærer titlen, »EU's strategiske kommunikation skal indføre modforholdsregler mod propaganda fra tredjepart«. Der var 179 parlamentsmedlemmer, der stemte imod, og 208 undlod at stemme. Zero Hedge rapporterer, at dokumentets forfattere rent faktisk sidestillede modforholdsregler mod Rusland med modstand mod Daesh (ISIS) terrorgruppen og opfordrede EU-medlemslande til at øge finansieringen til kontra-propagandaprojekter.

Resolutionen var skrevet af parlamentsmedlem Anna Fotyga, et polsk medlem af de Europæiske Konservatives og Reformisters (ECR) gruppe. Gruppen hævder, at Moskva har til hensigt at »anstifte frygt og dele Europa« og kræver forholdsregler til imødegåelse af den angivelige russiske propagandatrussel. Fotyga hævder, at Moskva yder finansiel støtte til oppositionspartier og organisationer i EU-medlemsstater, som forårsager disintegration internt i blokken.

Som følge heraf skal de russiske nyhedsnetværk RT og Sputnik, Rossotrudnichestvo Statslige Agentur og Russkiy Mir (Russia World) Foundation angiveligt være blandt Ruslands mest truende »propaganda-redskaber«, der må imødegås.

På helt utrolig vis anbringer EU-dokumentet også russiske medieorganisationer »på linje med terrorgrupper, såsom

Islamisk Stat«.

Den russiske præsident kritiserede skarpt resolutionen og sagde, at det demonstrerer »politisk degradering« mht. »ideen om demokrati«. Putin sagde, » ... De [europæiske embedsmands-] 'lærere' [har altid sagt til os], at den mest ondsindede måde at håndtere modstandere på er at forbyde noget, og at det ikke er i overensstemmelse med demokratiske principper og normer. En åben diskussion er altid den bedste måde.«

Putin konkluderede, at EU-parlamentets resolution er et »åbenlyst tegn på degraderingen af det vestlige samfunds vision om demokrati«.

Tidl. USA-ambassadør Chas Freeman: Forkert af USA at behandle Kina som en fremvoksende militærmagt

23. nov., 2016 – Den tidlige amerikanske ambassadør Chas Freeman kommer i dag med en analyse, der »rammer plet«, af Amerikas fejlagtige politik over for Kina i Del II af sit interview med *The Nation* »The Militarization of Diplomacy and Other Corruptions of U.S. Empire« (Diplomatiets militarisering og anden amerikansk imperiekorruption).

Efter at diskutere Amerikas enorme militære industrikompleks'

historie tilbage til præsident Eisenhowers tid, siger Freeman, at USA måtte »opfinde en ny fjende, eller finde én, for at retfærdiggøre de udgifter, man havde, og gøre det, man gjorde, med militæret«.

Freeman fortsætter, »Andy Marshall [der var leder af det amerikanske forsvarsministeriums Office of Net Assessment, Pentagons interne 'tænk tank', 1973-2015], opfandt et vidunderligt koncept kaldet 'peer competitor' (ligeværdig konkurrent). Den ligeværdige konkurrent var en fiktiv, hypotetisk skabelse, der, uanset, hvad man gjorde i den militære sfære, ville gøre noget, der ville udkonkurrere én. Dette er en perfekt drivkraft for et program, fordi uanset, hvad man gør, så må man gøre mere, fordi der potentielt set er nogen derude, der med held kan konkurrere med det, man har gjort. Dette koncept blev sluttelig anvendt på Kina. Det har været drivkraft bag en masse afskrækkelse i de amerikansk-kinesiske relationer«.

Intervieweren Patrick Lawrence vender sig derefter mod Kina med reference til Chas Freemans bog fra 2013, *Interesting Times: China, America and the Whifiting Balance of Prestige* (Kina, Amerika og antydningen af prestigebalance). Lawrence siger, »Jeg syntes, ordet »prestige« var besynderligt – det drejer sig om magt – men alene titlen siger en masse om ens syn på dynamikken i det fjerne stillehavsområde. Efter min mening har vi et meget godt greb i den gale ende. Vi bør samarbejde med Kina for at lette en overgang til det, jeg anser for at være en uundgåelig udvikling af relationerne i Stillehavet. I stedet synes vi at udkæmpe en krig, der ikke kan vindes, for at kæmpe mod Kinas fremvækst ... «

Chas Freeman responderer, at Amerika blev den dominerende militærmagt i Stillehavet efter sejren over Japan og påpeger den efterfølgende, økonomiske vækst i Japan, Sydkorea og andre lande. Men, siger Freeman:

»Nu står vi over for realiteten med Kina, som er vokset frem i

bemærkelsesværdigt tempo og grundlæggende set hævder sin historiske position i området, og som nu grundlæggende set er alles største handelspartner; alles største kilde til ny investering; alles største marked – ingens politiske model, for resten – og vi behandler det som en militær udfordring, fordi det er, hvad vi gør. Jeg vil tro, det først og fremmest er en økonomisk udfordring. Det er ikke en politisk udfordring, med mindre og indtil kineserne opfinder et attraktivt, politisk system, hvilket de ikke har gjort. Det er i færd med at blive en militær udfordring, og er nu en militær udfordring, *primært, fordi vi valgte at gøre det til en sådan*, siger Freeman. (fremhævelse tilføjet)

*Foto: Tidl. amerikansk ambassadør til Saudi-Arabien (1989-92)
Chas Freeman.*

NYHEDSORIENTERING november

2016:

Donald Trump og det nye paradigme

Etablisementet i både USA og Europa er rystet over Donald Trumps valgsejr, men rystelserne ender ikke der. I lighed med Reagan efter valget i 1980 vil han indtage Det Hvide Hus med sit helt eget team og egne nye rådgivere. Derfor er en helt ny politik mulig, hvor USA finder sin naturlige plads i et samarbejde med Rusland og Kina – og forhåbentlig dropper Bush/Cheneys og Obamas krigs- og konfrontationspolitik. Danmark og Europa skal dermed også finde en helt ny udenrigspolitik frem. Samtidig kommer Trump så til at skulle

slås med et finanskrak større end i 2008, men hvis han lytter til Lyndon LaRouche, som Reagan delvist gjorde det i 1981, så er der med LaRouches Fire Love en vej ud af moradset. Dette er en redigeret udgave af en tale, Tom Gillesberg, Schiller Instituttets formand, holdt den 21. november 2016, og som kan høres på www.schillerinstitut.dk.

Download (PDF, Unknown)

Bush ' og Obamas krigsforbrydelser afsløret – Trump bør erklære sig enig

Leder fra LaRouchePAC, 22. november, 2016 – Den følgende erklæring fra den republikanske senator Richard H. Black, Virginias Senat, kom som respons til en advarsel fra kongresmedlem Ted Lieu (D-CA) om, at USA's støtte til og samarbejde med Saudi-Arabien i den kriminelle krig mod Yemen udsatte amerikansk militærpersonale for en risiko for at blive retsforfulgt for krigsforbrydelser. Senator Black er tidligere chef for Afdeling for Kriminallov ved Pentagons militære strafferet.

»Jeg er enig i kongresmedlem Lieus juridiske analyse. Jeg mener imidlertid, at denne sags mere praktiske aspekt er den juridiske afsløring af vore mest højtplacerede embedsfolk, der styrede vore militærfolks handlinger. Ifølge den præcedens, der blev sat af den Amerikanske Krigsforbryderdomstol i sagen mod den japanske general [Tomoyuki] Yamashita efter Anden

Verdenskrig, kan den øverstkommanderende retsforfølges for generelle, kriminelle handlinger, begået af den øverstkommanderendes underordnede. Dette gælder for handlinger, som han kendte til, eller burde have kendt til.

Amerika har i vid udstrækning ladet hånt om internationale normer for opførsel i sine aggressionskrige imod Serbien, Irak, Libyen, Syrien og nu Yemen. Visse handlinger fremstår som forbrydelser iht. international sædvanelov – såsom vores afvisning af at acceptere oberst Gaddafis overgivelse, da han tilbød at forlade Libyen. USA, Storbritannien og Frankrig skal have ført rådslagning, før de besluttede at ignorere hans tilbud om at abdicere, og fremmede i stedet mordet på ham.

Ved at lade hånt om fastlagte normer for opførsel i krigstid har USA i alvorlig grad undermineret sin moralske autoritet og formindsket sin magt over hele planeten. Alt imens jeg er tilhænger af et robust forsvar, så opnår vi intet ved at udkæmpe krige for at fremme globalisering – især ikke, når sådanne krige krænker Lov om Krig på Land.«

Præsident Donald Trump indikerer i stigende grad, at han er enig. Hans udnævnelse af general Michael Flynn (pens.) er en sådan indikation – general Flynn advarede som bekendt, da han var chef for Forsvarets Efterretningstjeneste, Obama om, at hans tvivlsomme eventyr i Syrien, og også i Libyen, støttede etableringen af et »kalifat«, bestående af de mest ekstreme, saudiskstøttede, islamiske terrorister. General Flynn latterliggjorde også Obamas massive program for dronemord, der er så frydefuldt for dræber-præsidenten, som rent militært værende værre end unyttigt, idet hvert eneste drab »blot gjorde dem til martyrer og blot skabte en ny årsag til at bekæmpe os endnu hårdere«. Ligesom Trump er general Flynn fortaler for at arbejde sammen med Rusland for at forsvare den syriske stat og verden imod terrorister.

Mandag mødtes Trump også med kongresmedlem Tulsi Gabbard (D-HI), med indikationer om, at hun kommer i betragtning som

USA's ambassadør til FN. Gabbard, der er veteran fra Irakkrigen, har været en offentlig kritiker af Obamas evindelige krige og hans fiasko i bekæmpelse af terrorisme, til fordel for »regimeskift« imod sekulære regeringer. Sæt dette i modsætning til Obamas FN-ambassadør Samantha Power, der har tilsluttet sig de brølende dinosaurer ved i dag i FN at levere en tirade om, at hun ville »stille for retten« de syriske øverstbefalende, der har anført kontraterror-operationerne i deres land.

Verden befinder sig i en revolutionerende overgangsperiode. De europæiske ledere, der fulgte Obama og briternes diktater om at gennemføre sanktioner mod Rusland og forberede til krig, falder som fluer. Valget af François Fillon, en pro-russisk kandidat, i det franske Republikanske Partis primærvalg i denne uge, følger i kølvandet på valget af pro-russiske præsidenter i Bulgarien og Moldova i sidste uge. Samtidig hænger de europæiske banker, med Deutsche Bank og Royal Bank of Scotland i spidsen, i en tynd tråd og kunne bringe hele det vestlige banksystem til fald, hvad dag, det skal være – med mindre USA's Kongres kommer til fornuft og gennemfører Glass-Steagall nu, uden at vente til den nye, amerikanske regering tiltræder i januar.

Endnu mere afgørende er kampen for at genoprette kreativ tænkning i de vestlige nationer, efter årtiers intellektuel gift fra Hollywoods og rock-narko-sex-modkulturens vold og perversion. For tre år siden, på 50-års dagen for mordet på John F. Kennedy, præsenterede Schiller Instituttet, stiftet af Lyndon og Helga LaRouche, en mindekoncert for JFK med en opførelse af Mozarts Rekviem-messe i D-mol i Washington-området, som efterfulgtes af en gentagelse af koncerten i Holy Cross katedralen i Boston, hvor, 50 år tidligere, Richard Cardinal Cushing holdt en mindehøjtidelighed for JFK med en højtidelig pavemesse, missa solemnis rekviem, hvor det samme, intense udtryk for klassisk skønhed var blevet præsenteret og fulgt på fjernsyn i hele verden. Det er netop skønhedens

identifikation med sandhed, der er gået tabt i Vesten, og som må genoprettes for at bringe verden sammen for fred gennem fælles og samarbejdende udvikling.

Foto: Præsident Obama og førstedame Michelle Obama i Saudi-Arabien, 27. januar, 2015.

Europa vil lide under fastholdelse af sanktioner mod Rusland

21. nov., 2016 – I et interview til Wien-avisen, *Kurier*, sagde økonomiminister for Moskva-regionen, Sergej Cherebin, at han forventer, at Trump vil forbedre relationerne med Rusland, alt imens han ikke er så sikker på, om EU vil ændre sin politik for Rusland.

»Personligt er jeg overbevist om, at Trump vil gå meget pragmatisk frem. Han er ikke kommet med aggressive bemærkninger om Rusland. Med hensyn til Europa kan en kritisk situation imidlertid udvikle sig. Hvis relationerne mellem USA og Rusland bliver bedre, og EU holder fast i sanktionerne, så er Europa i fare for at isolere sig.«

Sanktionerne kom også under angreb i Tyskland: Wolfgang Büchele, formand for den tyske industris »Ost-Ausschuss der Deutschen Wirtschaft« (Komite for økonomiske relationer med Østeuropa), skrev i en kronik til erhvervsavisen *Handelsblatt* i dag, at »tiden er inde til at stille spørgsmålstegn ved sanktionerne«. Med hensyn til den officielt erklærede »politiske prioritering« inden for handel med Rusland, »ville det være godt, hvis denne prioritering blev brugt til først og

fremmest at finde politiske løsninger på politiske kriser, og ikke lægge byrden på økonomien.« Sanktionerne mod Rusland har intet opnået i Rusland, men de har forårsaget enorme tab i trecifret størrelsesorden i Europa. Polen, de tre baltiske stater og også Tyskland og Østrig, har lidt enormt under sanktionerne, sagde Büchele. Alene Tyskland har lidt et nettotab på 13,5 mia. euro på handlen med Rusland, hvilket svarer til 60.000 tabte jobs.

Sanktionerne blev også angrebet i Italien af parlamentsmedlemmer fra M5S-partiet: Deputerede Paola Carinelli sagde under et besøg i Moskva i sidste uge, at den italienske økonomi har haft et nettotab på 7 mia. euro og 200.000 jobs. Senator Vito Petrocelli fra M5S kom med lignende kommentarer om, at »sanktionerne var forkerte fra starten. Meget af det har overtrådt de italienske foretagenders rettigheder og interesser. Der har absolut ikke været nogen fordele ved sanktionerne. Vore små og mellemstore virksomheder har ikke længere nogen som helst mulighed for at arbejde med russiske partnere.«

Rapport fra Pucallpa, Peru, om Zepp-LaRouches præsentation af »Måneøkonomien«

21. nov., 2016 – *Impetu*, »dekanen« for pressen i Pucallpa, hovedstaden i Ucayali-distriktet i det østlige Peru, erkendte, at Schiller Instituttets præsident Helga Zepp-LaRouche leverede en vidtrækkende vision for hele menneskeheden

fremtid, i sin tale på åbningsdagen, den 17. nov., [1] for Sammenslutningen af Økonomer i Perus XXIII Kongres, der blev afholdt i denne Amazon-by med 200.000 indbyggere. *Impetu* gav sin historie på kongressens første dag titlen, »Kongres for økonomer diskuterer fremtidsplan for en Måneøkonomi«.

Zepp-LaRouche, stifter af Schiller Instituttet og formand for det tyske, politiske parti BüSo, og hustru til den amerikanske politiker, Lyndon LaRouche, »fremførte, at, om mindre end ét år, er der skabt en alliance af nationer, der har opbygget en paralleløkonomi i halsbrækende tempo, og som udelukkende er helliget opbygning af realøkonomi, i modsætning til maksimering af spekulative monetære gevinster, og som nu omfatter mere end halvdelen af menneskeheden«, skrev *Impetu*.

»Dette nye fællesskab af nationer – fortsatte Zepp-LaRouche – repræsenterer et kraftcenter, baseret på økonomisk vækst og, frem for alt, baseret på avanceret teknologi, der hører fremtiden til, som man ser det i det succesfulde, kinesiske program for udforskning af Månen, der fokuserer på tanken om at bringe store mængder helium-3 fra Månen til Jorden til brug i en fremtidig, termonuklear fusionsøkonomi.[2] Hun fremførte, at denne kurs for en fremtidsøkonomi vil øge energigennemstrømningstætheden i en helt anden størrelsesorden, både i produktionsprocessen på Jorden, såvel som også mht. brændstof til rumrejser, og på denne måde introducere en helt ny fase i den menneskelige arts evolution.«

[1] Talen kommer på dansk her på hjemmesiden.

[2] Se: Udvinning af helium-3 på Månen, for en fusionsøkonomi for fremtiden, <http://schillerinstitut.dk/si/?p=1894>

Lyndon LaRouche interview til amerikansk radiostation

20. nov., 2016 – Lyndon LaRouche blev lørdag interviewet af strateg i det Republikanske Parti, Roger Stone, på dennes radioshow, »Stone Cold Truth«. Stone indledte interviewet med en lang introduktion af hr. LaRouche og bemærkede hans præsidentkampagner fra 1976-2004, samt hans tætte relation til præsident Ronald Reagan. Stone var nordøst-koordinator for Ronald Reagans præsidentkampagne i 1980, og han forklarede sine lyttere, at han personligt vidste, at Reagan og LaRouche udviklede en venskab under denne kampagne. Han citerede Reagan for i en personlig samtale at sige, at, alt imens han ikke var enig med alt, LaRouche sagde, så var han enig i meget af LaRouches politik og anså ham for at være en ven.

Under samtalen gjorde LaRouche det klart, at valget af Donald Trump var et nederlag for dem, der, ligesom præsident Obama, søgte at fremprovokere en verdenskrig med Rusland. I en udveksling om Bill Clintons præsidentskab gjorde LaRouche det klart, at Clinton blev angrebet af den britiske Dronning og befandt sig under et stormløb, da han kapitulerede over for ophævelsen af Glass-Steagall, samt at Hillary Clinton bidrog til Clinton-præsidentskabets afgang. Stone var enig i denne vurdering.

Stone viste enorm respekt for hr. LaRouche under hele interviewet og frydede sig over det faktum, og visse folk på Wall Street vil gå bersærkergang over det faktum, at LaRouche optrådte på Stones radioshow. Mod interviewets slutning bad han hr. LaRouche om at sige noget omkring det aftalte, politiske spil for at lukke munden på ham, og LaRouche tilskrev præsident George H.W. Bush de falske anklager mod

ham, i hvilket Stone, forfatter af en nyligt udkommet bog om den »kriminelle Bush-familie«, erklærede sig helt enig.

LaRouche gentog, at Trumps valgsejr repræsenterede et globalt nederlag for dem, der fremprovokerer krig med Rusland, og at, alt imens det endnu ikke vides, hvad Trump vil præstere i embedet, så er opbremsningen af fremstødet for krig i sig selv et betydningsfuldt bidrag.

Stone gjorde det klart, at et af de spørgsmål, han er sikker på, Trump vil forfølge, er genindførelsen af Glass-Steagall, en politik, som Stone bemærkede, Lyndon LaRouche længe har promoveret.

På et tidspunkt bemærkede Stone, at han har været en ven og nær samarbejdspartner til Donald Trump, siden Reagan-kampagnen i 1980, da Trump og hans far, Fred Trump, var tidlige stærke, politiske og finansielle støtter til Reagan.

Se også: LaRouches 40-year Record: A New International Economic Order, <https://larouchepac.com/new-economic-order>